

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2554

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

สารนิพนธ์
ของ
ถ่าน ก้าว หมิง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

มีนาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2554

ถาน กัว หมิง. (2554). แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตดา.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย (1) เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน (2) เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ตามเกณฑ์การหาประสิทธิภาพที่กำหนดไว้คือ 80/80 (3) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีนให้ถูกต้องชัดเจน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทยมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งปัจจุบันเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยคัดเลือกนักศึกษาที่มีความบกพร่องในการออกเสียงอักษรนำ จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดตามเกณฑ์ E_1 , E_2 และค่า t - test แบบ Dependent

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน มีค่าประสิทธิภาพระหว่าง 67.5 – 90.25 แสดงว่าแบบฝึกชุดนี้มีประสิทธิภาพ ทำให้นักศึกษามีพัฒนาการในการอ่านออกเสียงอักษรนำได้ถูกต้อง

2. ความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

READING SKILL EXERCICES OF TWO-SYLLABLE WORDS PRONUNCIATION
FOR CHINESE LEARNERS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

March 2011

Tan Guo Ming. (2011). *Reading Skill Exercises Of Two-Syllable Words Pronunciation For Chinese Learners*. Master's Project, M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Mr. Pattaya Jitmetta.

The purpose of this research were (1) to construct the exercises of Two-Syllable words for Chinese Learners. (2) to evaluate the effectiveness of this work book based on the 80/80 standard. (3) to develop reading Two-Syllable Words pronunciation for Chinese Learners.

The subjects of this study were students who studied administration and Thai as their major and minor respectively. They were in the third year 2010 from Guang Xi Min Zu University and they, as exchange students, were studying the Thai language in the Liberal Art Department at Huachiew Chalermprakiet University. Ten of these students who could not pronounce two-syllable words of Thai correctly were selected.

The methods of Educational Research is an experimental research by had given pretest and then post-test after students were given by reading skill exercises of Two-Syllable words for Chinese Learners. The data were analyzed by finding out the efficiency of E1/E2 and the dependent t-test.

The results of this study revealed that

1. The reading skill exercises of reading skill exercises of Two-Syllable words pronunciation for Chinese learners to be efficient about 67.5 – 90.25. It is mean this exercise has been efficiency. Students can pronounce correctly.

2. The results of the research work after using the practice (n) cluster skill' the students can pronounce better which the record .01

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
ของ ถาน ก้ว หมิง ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมเกียรติ คู่ทวีกุล)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์พัชนี โชติกเสถียร)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ภรพัฏฐ์ สร้อยระย้า)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

.....
(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

รักษาราชการแทนคณบดีคณะมนุษยศาสตร์

วันที่ เดือน พ.ศ. 2554

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียรและอาจารย์ภรพัศุ สร้อยระย้ากรรมการสอบสารนิพนธ์ทุกท่านได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำตลอดจนตรวจแก้สารนิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของท่าน จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน คือ อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร อาจารย์กฤตพรต เครือลุน อาจารย์CHEN CHUN YU และอาจารย์HE SHAN ได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์CHEN CHUN YU อาจารย์สอนวิชาการแปลภาษาไทย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวกในการดำเนินการทดลองกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างและขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทยในมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ให้ความร่วมมือเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยให้ไปไปด้วยความเรียบร้อยเป็นอย่างดี พร้อมกันนี้ขอขอบคุณคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการดำเนินวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ นายLIU GUO HUI และนางสาว LIU JIN มิตรเพื่อนชาวจีนที่คอยเป็นกำลังใจ ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่งมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่พระคุณบิดามารดา ตลอดจนครู-อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ชี้แนะแนวทางการศึกษา และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยจนสามารถประสบความสำเร็จได้ในวันนี้

ถาน ก้ว หมิง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
จุดมุ่งหมายการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียง.....	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียง.....	17
3 วิธีดำเนินการวิจัย	19
กำหนดกลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง.....	19
การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัย.....	19
การดำเนินการวิจัย.....	21
การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	25
สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	30
จุดมุ่งหมายการศึกษาค้นคว้า.....	30
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	30
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	30
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	31
วิธีดำเนินการวิจัย.....	31
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
สรุปผลการวิจัย.....	33
อภิปรายผล.....	34
ข้อเสนอแนะ.....	35
บรรณานุกรม	36
ภาคผนวก	42
ภาคผนวก ก.....	43
ภาคผนวก ข.....	52
ภาคผนวก ค.....	10
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	108

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 กำหนดเวลาในการดำเนินการฝึก.....	21
2 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนฝึกด้วยแบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด.....	26
3 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังฝึกด้วยแบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด.....	27
4 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด.....	28
5 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด.....	29
6 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนฝึกด้วยแบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด.....	45
7 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังฝึกด้วยแบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด.....	46
8 แสดงคะแนนรวมก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน.....	47
9 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 1 การอ่านออกเสียง อ นำ ย.....	48
10 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 2 การอ่านออกเสียง ห นำ.....	49
11 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 3 การอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ.....	50
12 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 4 การอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ.....	51

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศไทยมาช้านาน โดยเฉพาะการติดต่อทางธุรกิจการค้าและได้พัฒนาความสัมพันธ์ด้านอื่นๆอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน การที่ประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีความสัมพันธ์กันนี้ทำให้ประชาชนของทั้งสองประเทศมีความจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันยิ่งขึ้น (Romg Ben Zhen. 2549: 58)

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการจีนได้มีมติมอบหมายให้มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี มหาวิทยาลัยปักกิ่ง มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง และมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศเซี่ยงไฮ้ รวมทั้งสิ้น 4 มหาวิทยาลัย ให้ยกฐานะเป็น “สถานอบรมนักศึกษาปริญญาบัณฑิตในสาขาวิชาภาษาที่ใช้ไม่มาก” เพื่อที่จะผลิตนักศึกษาชาวจีนระดับปริญญาตรีในสาขาภาษาไทย ที่สำคัญทางกระทรวงศึกษาธิการจีนยังได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือฉันมิตรกับมหาวิทยาลัยอีกหลายแห่งของประเทศไทย อาทิ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอยุธยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยเกริก เป็นต้น ความร่วมมือดังกล่าวนี้ทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศจีนมีพัฒนาการที่ดีและมีวิธีการที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น (Romg Ben Zhen. 2549: 22)

จากการศึกษาปัญหาของ นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2551: 146) พบว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ โดยเฉพาะปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ และสระ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “บางที” จะอ่านผิดว่า [ปางที] คำว่า “เด็ก ๆ” จะอ่านออกเสียงว่า [เต็ก] คำว่า “หวังว่า” จะอ่านออกเสียงว่า [หวางว่า] คำว่า “ดีใจ” จะอ่านออกเสียงว่า [ดีจาย] คำว่า “ต้องการ” จะอ่านออกเสียงว่า [ต้องกัน] คำว่า “ทานไม่ไหว” จะอ่านออกเสียงว่า [ทันไม่ไหว] แสดงให้เห็นว่า เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชาวจีนคือเสียง /จ/ /ต/ /บ/ และเสียง /ป/ ปัญหาเกี่ยวกับสระคือ ไม่สามารถจำแนกความสั้นยาวของเสียงสระได้ เช่น /อะ/ /อา/ เป็นต้น

นอกจากนี้ ชาวจีนที่เรียนภาษาไทยส่วนใหญ่ยังมีปัญหาเรื่องการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยเฉพาะการออกเสียงคำควบกล้ำ ร, ล เช่น “รัก” ออกเสียงเป็น [ลัก] “รับ” ออกเสียงเป็น [ลัป] “ปราบปราม” ออกเสียงเป็น [ปลาบปลาม] (กฤษณา สุภาพักตร์. 2551: บทนำ) ผู้วิจัยในฐานะเป็นนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกและจากประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน พบว่าปัญหาการออกเสียงคำในภาษาไทยเป็นปัญหาสำคัญ โดยเฉพาะการอ่านออกเสียงอักษรนำก็เป็นปัญหาหนึ่งสำหรับนักศึกษาชาวจีน เนื่องจากหลักการอ่านออกเสียงอักษรนำมี

หลายวิธีด้วยกัน ได้แก่ (1) อักษรสูง เช่น คำว่า “ขนม” อ่านว่า [ชะ-หฺนม] “สนาม” อ่านว่า [สะ-หฺนาม] เป็นต้น (2) อักษรกลางนำ เช่น คำว่า “ตลบ” อ่านว่า [ตะ-หลฺบ] (3) อักษร อ นำ ย เช่น คำว่า “อย่า” อ่านว่า [หฺยฺยา] และ (4) อักษร ห นำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น “หมี” อ่านว่า [หฺมี] (กำชัย ทองหล่อ. 2547: 84)

อักษรนำเป็นคำที่มีลักษณะการเขียนสะกดคำแตกต่างจากคำทั่วไปในภาษาไทย กล่าวคือ จะมีพยัญชนะต้น 2 ตัวประสมกับสระตัวเดียว ผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาไทยจะต้องศึกษาเกณฑ์การประสมคำอักษรนำ เพื่อให้อ่านอักษรนำถูกต้องและสามารถจำแนกคำอักษรนำในภาษาไทยได้ นอกจากนี้ คำอักษรนำยังมีความสำคัญในฐานะที่ช่วยให้ภาษาไทยมีคำสำหรับใช้สื่อสารเพิ่มมากขึ้นด้วย (กรมวิชาการ. 2544ก: 164)

ปัญหาที่มักเกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอนอักษรนำคือ ผู้เรียนมักจะสับสนระหว่างคำอักษรนำกับคำควบกล้ำ เนื่องจากคำทั้ง 2 ประเภทนี้ มีลักษณะใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีพยัญชนะต้น 2 ตัว เช่น คำว่า “หวาน” อ่านว่า [หฺวาน] คำว่า “ความ” อ่านว่า [คฺวาม] จะเห็นได้ว่า ทั้ง 2 คำมีพยัญชนะ 2 ตัวเหมือนกัน ออกเสียง 1 พยางค์เหมือนกัน แต่มีหลักการอ่านออกเสียงต่างกัน เพราะ “หวาน” อ่านออกเสียงเป็นคำ ห นำ แต่ “ความ” อ่านออกเสียงแบบคำควบกล้ำ และจากหลักการอ่านอักษรนำบ้างก็อ่านแบบประวิสรรชนีย์ บ้างก็อ่านแบบ ห นำ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “ตลาด” อ่านว่า [ตะ-หลาด] คำว่า “ขนม” อ่านว่า [ชะ-หฺนม] คำว่า “นก” อ่านว่า [กะ-หฺนก] แต่ “หรรษา” อ่านว่า [หฺรฺ-หฺรา] ซึ่งปัญหานี้ได้สร้างความสับสนให้กับผู้เรียนเป็นอย่างมาก และทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอน หากผู้เรียนไม่ได้รับการฝึกฝนการอ่านอย่างถูกวิธีและเป็นระบบตั้งแต่เริ่มต้นเรียน อาจทำให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงผิด เช่น “จมูก” ออกเสียงผิดเป็น [จะ-มูก] “ขนม” ออกเสียงผิดเป็น [ชะ-นม] “อ่อย” ออกเสียงผิดเป็น [อะ-ร่อย] เป็นต้น

ดังนั้น การอ่านออกเสียงอักษรนำจึงเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติที่ผู้สอนควรจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว โดยใช้แบบฝึกการฟังเสียงและการออกเสียง เพื่อฝึกให้ผู้เรียนสามารถจำแนกเสียงที่เป็นปัญหาได้อย่างแม่นยำ และออกเสียงตามได้อย่างถูกต้องตามเสียงภาษามาตรฐาน ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและให้ความร่วมมือในการแก้ไขข้อบกพร่องทางภาษาของตนเอง (วิพุธ โสภวงศ์. 2525: 57)

จากปัญหาและแนวทางการแก้ไขข้างต้น การเสริมสร้างประสิทธิภาพการเรียนการสอนจึงควรสร้างเครื่องมือเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว เครื่องมือที่ดีที่สุดควรเป็นแบบฝึก เนื่องจากแบบฝึกเป็นสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจ ฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้องและพัฒนาทักษะของผู้เรียน (วรสุดา บุญยไวโรจน์. 2527: 56) เนื่องจากแบบฝึกเป็นสื่อหรือสิ่งเร้าทางการเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะ มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนได้กระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะด้านใดด้านหนึ่งของผู้เรียน (อัจฉรา ชิวพันธ์. 2547: 102) แบบฝึกจึงใช้เป็นเครื่องมือเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักเรียนชาวจีนได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่นำไปใช้เป็นสื่อการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะได้ฝึกฝนทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำอย่างมีระบบ อันจะเป็นพื้นฐานที่ดีในการอ่านออกเสียงในระดับสูงต่อไป

จากเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจและเห็นควรสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำให้ถูกต้องชัดเจนตามอักขรวิธีของภาษาไทยเพื่อการใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนตามเกณฑ์การหาประสิทธิภาพที่กำหนดไว้คือ 80/80
3. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีนให้ถูกต้องชัดเจน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ได้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงอักษรนำได้อย่างถูกต้องแม่นยำ นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจที่จะใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่นๆให้แก่ผู้เรียนภาษาไทยชาวต่างชาติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตดังนี้

1. กลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยครูผู้สอนคัดเลือกนักศึกษาที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงอักษรนำจำนวน 10 คน

2. ระยะเวลาในการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้กำหนดเวลาในการดำเนินการคือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โดยใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที รวมทั้งสิ้น 11 คาบ

3. เนื้อหาในการทำแบบฝึก

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ ได้แก่

1. การอ่านออกเสียง อ นำ ย
2. การอ่านออกเสียง ห นำ
3. การอ่านออกเสียง อักษรสูงนำ
4. การอ่านออกเสียง อักษรกลางนำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยเรียงลำดับเนื้อหาในการฝึก จำนวน 4 ชุด

ผู้เรียน หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบการออกเสียงอักษรนำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการทดสอบก่อนและหลังฝึก

สมมติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จะมีประสิทธิภาพในระดับ 80/80
2. นักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงอักษรนำสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิจัย
ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง
  - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ
  - 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
  - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียง
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ
  - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึก
  - 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ

เปลื้อง ณ นคร (2516: 104) ได้ให้ความหมายอักษรนำว่า พยางค์สองตัวเรียงกัน ประสมสระเดียวกันแต่ออกเสียงเป็น 2 พยางค์ เช่น สมาธิ พยาบาท สมาคม จรัส หนอ ตัว ส พ จ ห เป็นอักษรนำ ให้สังเกตว่า “ห” ที่เป็นอักษรนำไม่ออกเสียง เสียงจะไปรวมกับพยางค์ตัวหลัง ซึ่งมีเสียงสูงขึ้น เช่น เหมา ไหน หวอ หยาบ หรือ ตัว หม หน หว หย หร เป็นพยางค์ประสมตัว “ห” เป็นอักษรนำ

พระยาศรีสุนทรโวหาร (2521: 120) เสนอไว้ใน “ วาหนิตินิกร ” ซึ่งเป็นแบบเรียนว่าด้วยเรื่องอักษรนำว่า อักษรนำคือ อักษรสูงนำอักษรต่ำ และอักษรกลางนำอักษรต่ำ โดยอธิบายว่าอักษรสูงในภาษาไทยมีเพียง 11 ตัว และต้องการให้มีเสียงสูงเพิ่มขึ้นในภาษาจึงต้องมีวิธีการใช้อักษรสูงนำอักษรต่ำให้ออกเสียงเป็นเสียงสูง อักษรสูง 10 ตัวแรก (ข ข ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส) สามารถสูงเสียงของอักษรต่ำเดี่ยวได้ 7 ตัว (ง น ม ย ร ล ว) เมื่ออักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว 7 ตัวนี้ อักษรสูงจะมีเสียงเหมือนประวิสรรชนีย์ ตัวอย่างอักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว และอักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น

ตัว (ข) นำตัว (น) เช่น ขนน ขนก ขนง ขนบ ขนม เขนย

ตัว (อ) นำตัว (ร) เช่น อร่าม เอรีดอรรอย

ส่วนเสียงของอักษรต่ำเดี่ยวจะถูกสูงให้เป็นอย่างเสียงของอักษรสูงเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ “ ห ” เมื่อใช้เป็นอักษรนำจะไม่มีเสียงสระอะกำกับ แต่จะทำหน้าที่สูงเสียงอักษรต่ำ 10 ตัวคือ ง ญ ณ น ม ย ร ล ว พ และเวลาอ่านไม่ต้องออกเสียงตัว ห เช่น บุกหา ปะหนัน เป็นต้น

พระวรวาทย์พิสิฐ (2534: 71-72) กล่าวถึง อักษรนำ หรือ พยัญชนะนำ ว่า หมายถึง พยัญชนะอักษรสูง หรืออักษรกลางนำพยัญชนะอักษรต่ำจำพวกอักษรเดี่ยว อ่านออกเสียงเป็นสอง พยัญชนะ คือ เสียงตัวนำกับเสียงตัวตาม เสียงตัวตามจะมีเสียงเท่ากับเสียงตัวนำ ถ้าตัวนำเป็น อักษรสูงหรือ อักษรกลาง ตัวตามก็มีเสียงเป็นอักษรสูงหรือ อักษรกลางด้วย เช่น

สวาท พยัญชนะต้นคือ ส นำ ว

วาสนา พยัญชนะ ส สะกดนำตัว น ให้มีเสียงสูงด้วย

กรมวิชาการ (2544ข: 164-165) ได้กล่าวว่าอักษรนำเป็นคำที่มีพยัญชนะ 2 ตัวประสม สระตัวเดียวกัน และมีลักษณะการสะกดคำแตกต่างจากคำทั่วไปในภาษาไทย กล่าวคือ จะมี พยัญชนะ 2 ตัว ประสมกับสระตัวเดียว นักเรียนในระยะเริ่มแรกจะต้องศึกษาหลักเกณฑ์การประสม คำอักษรนำ เพื่อให้การอ่านอักษรนำถูกต้องและสามารถจำแนกคำอักษรนำในภาษาไทยได้

นอกจากนี้ คำอักษรนำยังมีความสำคัญในฐานะที่ช่วยให้ภาษาไทยมีคำสำหรับใช้สื่อสาร เพิ่มมากขึ้น เราจะพบว่าคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำเดี่ยว เช่น งา นา มา จะผันเสียงวรรณยุกต์ ได้เพียง 3 เสียง ถ้าต้องการให้ผันครบ 5 เสียง จะต้องนำด้วยอักษรสูง โดยทั่วไปจะใช้ตัว “ห” นำหน้าคำอักษรต่ำเดี่ยวเหล่านั้น เช่น นา น้า น้ำ เมื่อนำ “ห” มาประสมข้างหน้าให้เป็นคำอักษรนำ จะผันเสียงได้เป็น 5 เสียง ดังนี้ นา หน้า น้า น้ำ คำอักษรนำจึงมีคุณค่าในฐานะที่ทำให้ ภาษาไทยมีคำที่ใช้เพิ่มมากขึ้นและทำให้อักษรต่ำเดี่ยวผันเสียงวรรณยุกต์ได้ครบ 5 เสียง

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2545: 20-21) กล่าวว่า อักษรนำ คือ พยัญชนะ 2 ตัวเรียงกัน ประสมสระเดียว แต่ออกเสียง 2 พยางค์ คือ พยางค์ต้นเหมือนมีสระประสมอยู่ด้วย พยางค์ที่ 2 ออกเสียงตามสระประสมอยู่ และพยางค์ที่ 2 นี้ถ้าเป็นอักษรเดี่ยวต้องออกเสียงวรรณยุกต์และผันตามตัว หน้าด้วย เช่น แสม อ่านว่า สะ-แหม่ม จรัส อ่านว่า จะ-หฺร็ด เป็นต้น เว้นแต่ตัว ห นำ อักษรต่ำเดี่ยว หรือตัว อ นำ ย ไม่ต้องออกเสียงตัว ห และตัว อ เป็นแต่ออกเสียง และผันตัวหลังตามตัว ห และ ตัว อ เท่านั้น เช่น หงอ หยั่ว ไหน อย่า อยู่ เป็นต้น ถ้าตัวหน้าเป็นอักษรต่ำก็ดี หรือตัวหลังไม่ใช่อักษร ต่ำเดี่ยวก็ดี ก็ไม่เปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ปรากฏแต่รูปเป็นอักษรนำเท่านั้น แต่อ่านอย่างเดียวกับ คำเรียงพยางค์ เช่น พยาริ อ่านว่า พะ-ยาด มัธยม อ่านว่า มัด-ทะ-ยม เป็นต้น

คำจำพวกหนึ่งมีสระประสมทั้ง 2 พยางค์ แต่อ่านพยางค์หลังเป็นเสียงวรรณยุกต์อย่างตัว หน้าคล้ายอักษรนำ เช่น ดิลก อ่านว่า ดิ-หลก ประโยค อ่านว่า ประ-โยยก เป็นต้น คำเหล่านี้เป็นคำ พิเศษจะนับว่าเป็นอักษรนำไม่ได้

กำชัย ทองหล่อ (2547: 83) ได้กล่าวว่า อักษรนำ คือ พยัญชนะ 2 ตัวรวมอยู่ในสระตัว เดียวกัน บางคำก็ออกเสียงร่วมกันสนิท บางคำก็ออกเสียงคล้ายกันเป็น 2 พยางค์ เนื่องจากต้อง ออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าประสมกับพยัญชนะตัวหลัง แต่พยัญชนะทั้ง 2 ตัวนั้นประสมกันไม่สนิท กลมกลืนเหมือนอักษรควบแท้ จึงฟังดูคล้ายกับมีเสียงสระอะดังออกมาแผ่ว ๆ แต่อย่างไรก็ตาม เสียงของคำย่อมบ่งชัดว่าเป็นพยัญชนะประสมกัน เป็นตัวเดียวกัน และเป็นพยางค์เดี่ยว เช่น

กนก อ่านว่า /กนก/ ไม่ใช่ /กะ หนก/
 ขนม อ่านว่า /ขนม/ ไม่ใช่ /ชะ หนม/
 แถลง อ่านว่า /แถลง/ ไม่ใช่ /ทะ แหลลง/

นอกจากนี้ กำชัย ทองหล่อ ได้อธิบายถึงอักษรนำเพิ่มเติมไว้ว่า

1. สระตัวใดที่ใช้เขียนไว้ข้างหน้าก็ต้องเขียนไว้ข้างหน้าอักษรนำเหมือนอักษรธรรมดา เช่น เชน ไฉน สระตัวใดที่ใช้เขียนคร่อมก็ต้องเขียนคร่อมอักษรนำเหมือนอักษรธรรมดา เช่น เฉลียว เขี่ยน สระที่เขียนไว้ข้างบน ข้างล่างและหลังพยัญชนะรวมทั้งรูปวรรณยุกต์ด้วย ให้เขียนไว้ที่ตัวที่ 2 ของอักษรนำ เช่น สระ ฦ ขย่ม เพื่อแสดงให้เห็นว่าอักษรนำแม้จะเขียนคู่กันเป็น 2 ตัวก็ต้องถือว่าได้ประสมเป็นคำเดียวกัน

2. พยัญชนะตัวนำหน้าจะเป็นอักษรสูง อักษรกลาง หรืออักษรต่ำก็ได้ เช่น ขนม กนก เซลย พยัญชนะตัวหลังก็เช่นเดียวกันจะเป็นอักษรชนิดใดก็ได้ แต่ต้องมีข้อสังเกตว่า ถ้าพยัญชนะตัวหน้าเป็นอักษรสูงหรือกลาง แต่ตัวหลังเป็นอักษรเดี่ยว อักษรเดี่ยวนั้นจะออกเสียงและผันเสียงอย่างอักษรสูงและกลางซึ่งเป็นตัวนำ เช่น สง่า ถลิ่ง ถ้าพยัญชนะตัวหลังไม่ใช่อักษรเดี่ยวให้ออกเสียงอย่างปกติไม่ต้องออกตามอักษรสูง หรือกลางซึ่งเป็นตัวนำหน้า เช่น แสดง เผชิญ เผดิม

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า อักษรนำ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะต้น 2 ตัวประสมสระตัวเดียวกัน พยัญชนะตัวหน้าจะมีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลัง คำอักษรนำสนิทจะออกเสียงเป็น 2 พยางค์ โดยพยางค์แรกจะออกเสียงอะกึ่งเสียง

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

นักวิชาการการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของ แบบฝึก ไว้ดังต่อไปนี้

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2514: 1-2) ได้ให้ความหมายว่า แบบฝึก หมายถึง กิจกรรมสำหรับเด็กที่มีจุดมุ่งหมายในการฝึกว่า ต้องการจะให้เด็กทักษะใดตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ในแต่ละแบบฝึก อาจจะมีการฝึกได้หลายแบบ เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซากเบื่อหน่ายและฝึกทักษะอันเดียวกันจนเกิดความเมื่อยล้า อาจทำแบบฝึกในสมุดหรือกระดานดำก็ได้ เพื่อให้สภาพที่แตกต่างกันและต้องมีการประเมินผลทุกครั้งที่มีการทำแบบฝึกเสร็จเพื่อดูว่าเกิดความชำนาญในทักษะนั้นๆ เพียงใด

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2547: 102) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติ และนำเอาความรู้ไปใช้อย่างแม่นยำ ถูกต้องและคล่องแคล่ว

จากคำกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึง สื่อหรือกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะใดทักษะหนึ่งของนักเรียนให้เกิดความชำนาญ มีการวัดและประเมินผลทุกครั้งที่ทำแบบฝึกเสร็จสิ้น ผู้เรียนสามารถทำแบบฝึกด้วยตนเองหรือจากคำแนะนำของครูก็ได้

แบบฝึกมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นอย่างมาก เพราะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะตามที่ผู้สอนกำหนด และช่วยเอื้อประโยชน์ให้ผู้สอนได้มีเครื่องมือในการวัดผลผู้เรียน ดังที่ วิพุธ โสภวงศ์ (2525: 828) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสร้างกิจกรรมพิเศษโดยใช้แบบฝึก ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาและเข้าใจภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น ควรมีการทดสอบเพื่อทดสอบว่านักเรียนเข้าใจหรือไม่เพียงใด ทำให้ครูได้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียนพร้อมทั้งทราบว่า การแก้ไขโดยใช้แบบฝึกนั้นมีสัมฤทธิ์ผลหรือไม่

ก๊อ สวัสดิพาณิชย์ (2514: 1-2) ได้เสนอแนะหลักการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกอย่างรอบคอบว่าต้องใช้แบบฝึกแบบไหน อย่างไรและต้องพิจารณาด้วยว่าแบบฝึกหัดนั้น ๆ จะนำไปใช้ได้หรือไม่
2. ให้แบบฝึกสั้นๆ แต่หลายแบบเพื่อฝึกฝนทักษะเดียวกัน
3. ให้ฝึกฝนในสภาพที่แตกต่างกัน
4. การประเมินผล ต้องประเมินเพื่อดูว่าเด็กเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงใด ถ้าไม่ประเมินผลก็จะไม่มีโอกาสฝึกเด็กให้เกิดทักษะที่ต้องการได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกควรคำนึงถึงผู้เรียนและเนื้อหาที่จะนำมาสร้างเป็นแบบฝึก โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของแบบฝึกที่ควรสัมพันธ์กับเนื้อหาและคำนึงถึงทักษะที่ต้องการจะฝึกเสมอ มีการกำหนดกิจกรรมในแบบฝึกให้หลากหลายแต่ฝึกทักษะเดียวกัน และควรมีการวัดและการประเมินผลหลังจากใช้แบบฝึกด้วย

ประสงค์ ราชณสุข (2532: 56) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกภาษาที่ดีโดยยึดหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เป็นแบบฝึกแบบฝึกฟัง - พูด
2. เป็นแบบฝึกที่สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. เป็นแบบฝึกที่สร้างความสนใจและจูงใจนักเรียนโดยใช้ภาพประกอบ แบบฝึกเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เริ่มฝึกโดยออกเสียงระดับพยางค์ คำเดี่ยว คำคู่ กลุ่มคำ ประโยคข้อความ
4. เป็นแบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คือ เป็นแบบฝึกสั้นๆ ง่ายๆ แบบฝึกหนึ่งๆ จะละเอียดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียวและใช้เวลาในการฝึกครั้งละประมาณ 30 – 50 นาที
5. เป็นแบบฝึกที่มุ่งเสริมสร้างบรรยากาศ เพื่อความสนุกสนานและความกระตือรือร้นให้แก่ผู้เรียน แบบฝึกจึงมีกิจกรรมใช้เพื่อการเรียนการสอนหลายๆ ชนิดมาประกอบ เช่น การฝึกด้วยบัตรภาพ และประโยค บัตรคำ นิทาน เกมต่างๆ เป็นต้น

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีควรมีเนื้อหาที่สนุก มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบเพื่อสร้างความสนใจ กำหนดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายและคำนึงถึงระยะเวลาให้เหมาะสมกับการฝึก เพื่อที่จะทำให้การฝึกฝนนั้นเกิดประสิทธิผลที่ดี

เพ็ทตี้ (มาสวิลล์ รักบ้านเกิด. 2526; อ้างอิงจาก Petty. 1963: 469-472) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยแบ่งภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่ทำขึ้นเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและการดูแลเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถในทางภาษาที่ต่างต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาให้คงทน โดยกระทำดังนี้
  - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น
  - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
  - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากศึกษาบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถนำแบบฝึกไปไว้ใช้เป็นแนวทางและทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. แบบฝึกมีส่วนช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันที่
8. แบบฝึกควรจัดขึ้นนอกเหนือจากบทเรียน เพื่อช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่ได้จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยประหยัดเวลาและแรงงานให้กับครูในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนทำให้มีเวลาได้ฝึกฝนทักษะต่างๆมากขึ้น

สรุปได้ว่าแบบฝึกมีประโยชน์ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆของผู้เรียนได้ชัดเจน และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาดีขึ้น และนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ถูกต้อง

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงอักษรนำ

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2534) กล่าวถึงการอ่านอักษรนำว่า จะออกเสียงตัวหน้าเป็นเสียง อะ ส่วนพยางค์หลังจะออกเสียงตามตัวหน้าคือ มีเสียงวรรณยุกต์สูงต่ำเท่ากับเสียงพยางค์หน้าตามรูปสระ และตามเสียงวรรณยุกต์ที่กำกับอยู่ ซึ่งมีหลักการอ่านดังนี้

1. ถ้าพยัญชนะตัวหน้าเป็นอักษรสูงหรืออักษรกลาง และตัวที่ถูกนำเป็นอักษรต่ำเดี่ยวอักษรต่ำเดี่ยวที่ถูกนำนั้น จะต้องออกเสียงตามเสียงวรรณยุกต์ของอักษรสูงหรืออักษรกลางที่เป็นตัวนำนั้น เช่น ตลาด [ตะ-หฺลาด] อร่อย [อะ-หฺร่อย] ฉลาด [ฉะ-หฺลาด]

มีคำที่เราเอามาจากภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร และอังกฤษ นำมาอ่านแบบอักษรนำของอักษรวิธีไทยทั้งที่รูปไม่ใช่อักษรนำ เพราะพยัญชนะตัวหน้ามีรูปสระปรากฏอยู่ แต่เนื่องจากพยัญชนะตัวหน้าเป็นอักษรสูง หรืออักษรกลาง และพยัญชนะตัวหลังเป็นอักษรเตี้ยจึงอ่านอย่างอักษรนำไปด้วย เช่น

ดิเรก [ติ-हरुก]   บัญญัติ [บัน-หฺยัด]   อียิปต์ [อี-หฺยิบ]

2. ถ้าพยัญชนะตัวหน้ามิใช่อักษรสูงหรืออักษรกลาง หรือตัวที่ถูกนำมาใช้อักษรต่ำเดี่ยวเป็นลักษณะพยัญชนะประสมทั้งไป ให้อ่านตัวที่ถูกนำตามเสียงสระที่กำกับอยู่ไม่ต้องอ่านตามเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวนำ เช่น

อักษรสูงนำอักษรกลาง	เช่น ฦกาจ [ฉะ-กาด]	สบาย [สะ-บาย]
อักษรกลางนำอักษรต่ำ	เช่น สภาพ [สะ-พาบ]	ผทม [พะ-ทม]
อักษรต่ำนำอักษรต่ำ	เช่น เซลย [ชะ-เลย]	เมลีอง [มะ-เลียง]

3. คำที่เขียนอยู่ในรูปอักษรนำ ถ้าแผลงพยัญชนะต้นออกเป็น 2 พยางค์จะต้องอ่านเสียงพยางค์หลังให้มีเสียงสูงต่ำเท่ากับคำเดิมที่ยังไม่ได้แผลง เช่น

จรัส แผลงเป็น จำรัส อ่านว่า จำ - หฺรัด
ตรวจ แผลงเป็น ตำรวจ อ่านว่า ตำ - หฺรวด

4. อักษรนำที่ช่วยในการผันอักษรคือ ห นำอักษรต่ำเดี่ยว หรือ อ นำ ย ไม่ต้องอ่านออกเสียงตัว ห และ อ เช่น หนอ หฺนึ่ง หนุ อฺยาก อยู่

สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531) กล่าวถึงหลักการอ่านอักษรนำว่า ถ้าคำใดมีอักษรสูงหรืออักษรกลางนำอักษรเดี่ยว ให้อ่านผันเสียงตามตัวนำ เช่น

“ฉลาด” (ลาดเป็นเสียงโท แต่ถ้าผันตามตัวนำ “ฉ” จะผันเป็น “ฉาด” ซึ่งเป็นเสียงเอก ดังนั้นจึงผันตัวตามเป็นเสียงเอกด้วย) อ่านว่า [ฉะ-หฺลาด] เพราะ “ฉ” เป็นอักษรสูงนำ ล ซึ่งเป็นอักษรเดี่ยว

“ปรัก” (รัก เป็นเสียงตรี แต่ถ้าผันเป็นตัวนำ “ป” จะผันเป็น “ปัก” ซึ่งเป็นเสียงเอก ดังนั้นจึงผันตัวตามเป็นเสียงเอกด้วย) อ่านว่า [ปะ-หฺรัก] เพราะ “ป” เป็นอักษรกลางนำ ร ซึ่งเป็นอักษรเดี่ยว

นอกจากนี้ คำที่ไทยเอามาจากภาษาบาลี สันสกฤต หลายคำที่เรานำมาอ่านแบบอักษรนำ เช่น ขณะ [ชะ-หฺนะ] สมุห์ [สะ-หฺมุ] และมีคำภาษาต่างประเทศอื่นๆที่อ่านแบบอักษรนำของไทย เช่น ขยม [ชะ-หฺยม] สลุต [สะ-หฺลุต]

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538: 424-426) กล่าวถึงการอ่านอักษรนำว่า จะต้องออกเสียงตัวนำเป็น อะ กิ่งมาตราและออกเสียงพยัญชนะตัวตามสระที่ประสมอยู่ตามกฎเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ถ้าอักษรตัวนำเป็นอักษรสูงคือ ข ฉ ถ ผ ฝ ส และอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยวเป็น ง ญ ณ น ม ย ร ล ว การอ่านจะต้องผันเสียงให้เป็นเสียงสูงตามเสียงของอักษรนำ เช่น

ขมิขมัน   อ่านว่า   ชะ - หฺมี - ชะ - หฺมัน

ขมุขขมัว   อ่านว่า   ขะ - หมุก - ขะ - หมัว

2. ถ้าอักษรตัวนำเป็นอักษรกลาง คือ ก จ ต ป อ และอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยว การอ่านจะต้องผันเสียงอักษรตัวตามให้เป็นเสียงกลางตามอักษรตัวนำ เช่น

กนก   อ่านว่า   กะ - นก

จมุข   อ่านว่า   จะ - หมุก

3. ถ้าอักษรสูงนำอักษรสูงด้วยกันหรืออักษรสูงนำอักษรกลาง หรืออักษรสูงนำอักษรต่ำ คู่ หรืออักษรต่ำคู่ นำอักษรต่ำเดี่ยว หรืออื่นใดนอกเหนือจาก ข้อ 1 และข้อ 2 ให้อ่านตามรูปคำ ได้แก่

สถาน   อ่านว่า   สะ - ถาน

เสถียร   อ่านว่า   สะ - เกียน

4. ในกรณีที่ใช้ ห เป็นอักษรนำและอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยว ให้ออกเสียงกลมกลืนเป็นเสียงเดียวกัน เช่น

หง -   เช่น   หงอย   หงา   หงิก

หญ -   เช่น   หญ้า   หญิง   หญู่

ส่วน อ นำ ย ให้ออกเสียงเหมือนใช้ ห นำ ย คือ

อย่า   อ่านว่า   หย่า

อยู่   อ่านว่า   หยู่

อยาก   อ่านว่า   หยาก

อย่าง   อ่านว่า   หย่าง

อนันต์ อารีย์พงศ์ (2541) ได้แสดงข้อสังเกตเกี่ยวกับการออกเสียงอักษรนำ กับอักษรควบกล้ำว่า อักษรนำ และอักษรควบกล้ำเหล่านี้จะเป็นคำจำพวกเดียวกันแต่ต่างกันที่วิธีการออกเสียง เนื่องจากภาษาไทยแม้จะเคยเป็นภาษาที่มีเสียงพยัญชนะประสม (พยัญชนะควบกล้ำ) อยู่หลายเสียงมาตั้งแต่สมัยโบราณ ดังที่ ฟาง ไทว ลี เคยสร้างเสียงควบกล้ำดั้งเดิมไว้ในภาษาไทยโบราณไว้ก็ตามแต่เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาบาลี สันสกฤต เขมรแล้ว เสียงพยัญชนะควบกล้ำของไทยจะมีน้อยกว่ามากมาถึงปัจจุบันนี้เสียงควบกล้ำในภาษาไทยยิ่งเหลือน้อยลงไปอีกและการประสมเสียงจะมีขอบเขตที่แคบ โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะตามมีแค่ 3 เสียงคือ ร ล และ ว เท่านั้น

คำควบกล้ำในภาษาไทยสามารถสังเกตได้จากพยัญชนะตาม ซึ่งเป็นพยัญชนะเสียงเหลวทั้งหมด การออกเสียงจึงสามารถกลมกลืนเป็นเสียงเดียวกันได้อย่างสนิท ส่วนการออกเสียงควบกล้ำหรือพยัญชนะประสมในภาษาอื่น ๆ ที่ไม่ได้ควบกล้ำ หรือตามด้วยพยัญชนะเสียงเหลวจะไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะนำ ส่วนพยัญชนะตามจะออกเสียงเน้นหรือหนักกว่า โดยสองเสียงดังกล่าวนี้ต้องออกเสียงให้ต่อเนื่องกันด้วย

ปัญหาเกิดขึ้นคือ ถ้าเรายืมคำควบกล้ำชนิดที่ไม่ได้ควบหรือตามด้วยพยัญชนะเสียงเหลว ที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต เขมรเข้ามาใช้ในภาษาไทยจะทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียง เพราะคำยืมที่มีลักษณะควบกล้ำดังกล่าวนี้ คนไทยออกเสียงตามเจ้าของภาษาไม่ได้ เราต้องปรับตัวให้

ออกได้ จึงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดการออกเสียงคำยืมคำควบกล้ำจำพวกหนึ่งในภาษาไทยจึงออกเสียงแบบแยกเสียงควบกล้ำนั้นๆเป็น 2 พยางค์ โดยเพิ่มเสียงสระ [อะ] ที่พยัญชนะนำ จนทำให้ดูเหมือนอีกพยางค์หนึ่งไม่ได้เป็นคำควบกล้ำ ซึ่งในภาษาไทยเราเรียกคำควบกล้ำชนิดนี้ใหม่ว่า “อักษรนำ”

นิตยา กาญจนวรรณ (2542) กล่าวว่า การอ่านที่นับได้ว่าเป็นแบบไทยอย่างหนึ่งก็คือ “การอ่านแบบอักษรนำ” อักษรที่เรียกว่าอักษรนำนั้น ก็เพราะว่ามีอักษรอีกตัวหนึ่งตามมาโดยไม่มีสระคั่น และอักษรตัวที่ตามมานั้นต้องเป็นอักษรเดี่ยว อักษรนำมีทั้งที่เป็นอักษรสูงอักษรกลางและอักษรต่ำ

การอ่านแบบอักษรนำให้เติมเสียงอะนิดหนึ่งที่พยางค์แรก ส่วนพยางค์ต่อไปให้ออกเสียงวรรณยุกต์ตามอักษรนำ เช่น

พยัญชนะนำ	พยัญชนะตาม	คำ	อ่านว่า	ไม่อ่านว่า
อักษรกลาง ก ป	ร ล	เอิกเกริก ปลก	เอิก/กะ/เหริก ปะ/หลก	เอิก/กะ/เริก ปะ/ลก
อักษรสูง ฉ ผ	ง ว	ฉงน ผวา	ฉะ/หงน ผะ/หวา	ฉะ/งน ผะ/วา
อักษรต่ำ ช พ	ล ย	เชลย โพยม	ชะ/เลย พะ/โยม	

กรมวิชาการ (2544: 164-165) ได้กล่าวถึงวิธีการอ่านออกเสียงอักษรนำ ไว้ดังต่อไปนี้

1. อ่านออกเสียงร่วมกันสนิทเป็นพยางค์เดียว ได้แก่

1.1 เมื่อ ห นำอักษรต่ำ เช่น หยุด หวาน หลอก หมึง เหงา หรุหร่า

1.2 เมื่อ อ นำ ย มี 4 คำ คือ ออย่า อยู่ อย่าง อยาก

2. อ่านออกเสียง 2 พยางค์ พยางค์แรกออกเสียง อะ กึ่งเสียง พยางค์หลังออกเสียงตามสระที่ประสมอยู่และออกเสียงเหมือน ห นำ

2.1 อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น

ขยาย	อ่านว่า	ขะ - หยาย
ฉลาม	อ่านว่า	ฉะ - หลาม
สมุด	อ่านว่า	สะ - หมุด

2.2 อักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น

จมูก	อ่านว่า	จะ - หมูก
ปรอท	อ่านว่า	ปะ - หรอด
ตลาด	อ่านว่า	ตะ - หลาด

ข้อยกเว้น คำบางคำอ่านตามความนิยม เช่น

คำว่า	ขมา	อ่านว่า	ขะ - มา
สมา		อ่านว่า	สะ - มา

ปรีชา รอดมณี (2547: 46) ได้กล่าวถึงวิธีการอ่านออกเสียงอักษรนำไว้ดังต่อไปนี้

1. คำ นำ ให้อ่านผันวรรณยุกต์เหมือนอย่างอักษรสูง เช่น

หนา	หน้า	หน้า
หนี	หนี	หนี

2. คำอักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว ให้อ่านเป็น 2 พยางค์ พยางค์หน้าออกเสียงวรรณยุกต์ตามพยัญชนะตัวข้างหน้า เช่น

ขณ-	ขณะ	อ่านว่า	ขะ-หนะ
ฉว-	ฉวี	อ่านว่า	ฉะ-หวี
ถล-	ถลอก	อ่านว่า	ทะ-หลอก

3. คำอักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว ให้อ่านเป็น 2 พยางค์เหมือนคำอักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว พยางค์หน้าออกเสียงอะ กิ่งเสียง เช่น

ก นำ น	กนก	อ่านว่า	กะ-หนก
จ นำ ร	จริต	อ่านว่า	จะ-หริต
ต นำ น	ตनु	อ่านว่า	ตะ-หนุ
ต นำ ล	ตลก	อ่านว่า	ตะ-หลก

เอกรัตน์ อุดมพร (2547: 39) ได้กล่าวว่า การอ่านอักษรนำ ให้อ่านออกเสียง ๒ พยางค์ พยางค์แรกออกเสียง อะ เพียงครั้งหนึ่งหรือกิ่งเสียง พยางค์หลังให้ผันตามอักษรสูงที่นำหน้า

จากข้อมูลที่ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าพยัญชนะตัวหน้าในอักษรนำจะมีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลังในบางกรณี เช่น พยัญชนะตัวหน้าเป็นอักษรสูงหรืออักษรกลางจะมีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลัง แต่บางกรณีจะต้องอาศัยความจำ เช่น ห นำอักษรต่ำเดี่ยว หรือ อ นำ ย ไม่ต้องอ่านออกเสียงตัว ห และ อ

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2534: 35) ได้กล่าวถึงคุณค่าของการอ่านออกเสียงทางการเรียนมาก ซึ่งจะอำนวยความสะดวกดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้เด็กมีทักษะมากขึ้น เพราะการอ่านออกเสียง เด็กต้องจำพยัญชนะ สระ ตัวสะกดได้ จึงจะอ่านได้ถูกต้อง
2. ช่วยให้เด็กจดจำข้อความที่ดี เอาไว้ใช้เป็นตัวอย่าง
3. ช่วยให้เด็กออกเสียงได้คล่องแคล่ว และถูกต้องด้วย
4. การอ่านทำนองเสนาะ ช่วยให้เด็กรู้จักความไพเราะของบทกวี ทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน
5. การอ่านออกเสียงให้คนอื่นฟัง ทำให้รู้ว่าอ่านผิดหรือเปล่า ตรวจสอบได้ ไม่เหมือนอ่านในใจ

อย่างไรก็ดี การสอนอ่านออกเสียง ครูควรคำนึงถึง

1. น้ำเสียงต้องดัง ฟังชัด นุ่มนวล น่าฟัง
2. อ่านถูกต้องวรรคตอน สลัด และจังหวะในการอ่านไม่ช้าหรือเร็วเกินไป
3. สำเนียงในการอ่านให้เป็นไปตามธรรมชาติ

บันลือ พฤษะวัน (2543: 90-91) กล่าวถึงคุณประโยชน์ของการอ่านออกเสียง ไว้ดังนี้

1. การอ่านออกเสียงหรือฟังเสียงใช้เป็นเครื่องมือในการฝึกอ่านเบื้องต้นที่จะให้ผู้เรียนใช้วิธีจำรูปคำ สะกดคำ กวาดสายตาอ่านตัวอักษรนั้นให้ชัดถ้อยชัดคำถูกต้อง เช่น ใช้ให้เด็กได้หัดอ่าน ครูฟังและตรวจสอบว่า อ่านคำหรือประโยคนั้นถูกต้องหรือไม่ หรือสะกดคำในการอ่านผิดเพื่อจะได้ช่วยเหลือแก้ไขการฝึกอ่านเบื้องต้นได้ทันทั่วทั้งนี้ นอกจากนี้ ครูก็สามารถใช้การออกเสียง ตรวจสอบความสามารถในการอ่าน และระดับความสามารถในการอ่านได้ดีทางหนึ่งด้วย

2. การอ่านออกเสียงใช้เป็นเครื่องมือที่จะสื่อให้ผู้อื่นฟัง ในสมัยก่อนก็เน้นให้อ่านให้ ปู่ ย่า ตา ยาย ที่อ่านหนังสือไม่ได้ฟัง หรือผู้อ่านให้อ่าน ปัจจุบันการอ่านแบบนี้ใช้ในการเผยแพร่ข่าวสาร ความรู้ ทั้งผ่านสื่อวิทยุและโทรทัศน์ ให้ผู้รับหรือประชาชนทั่วไปได้รับข่าวสารของทางราชการ หรือความรู้ที่จำเป็น รวมทั้ง การโน้มน้าวเพื่อขอความร่วมมือต่างๆ ได้ดี

3. การฝึกการอ่านออกเสียงตามกันหรือพร้อมกัน เช่น การอ่านตามวิธีสะกดตัวผสมคำ ย่อมช่วยให้เกิดความกล้าในการแสดงออกหรือพูดออกมาสำหรับเด็กขี้อาย หรือการอ่านตามกันก็เป็นประโยชน์เช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น การอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ ใช้ได้ในการฝึกอ่านเป็นจังหวะ ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน โดยเฉพาะจังหวะของการอ่านซึ่งช่วยให้เด็กผู้อ่านได้โยกตัวโอนเอนไปตามตามจังหวะ ทำให้การเรียนอ่านที่ว่าเป็นของยากสำหรับเด็ก กลายเป็นของง่ายขึ้นโดยใช้จังหวะช่วยการอ่าน

4. การอ่านออกเสียงหรืออ่านฟังเสียง ใช้ในการตรวจสอบการหาคำตอบของเด็กผู้เรียนเบื้องต้น เพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักวิธีหาแหล่งคำตอบ หรือตรวจสอบหาคำตอบด้วยตนเองได้ดี ทั้งนี้เพราะ การสอนอ่านจำเป็นต้องเน้นที่ความเข้าใจในเนื้อหา เมื่อเริ่มสอนอ่านเบื้องต้น จำเป็นต้อง

ฝึกเด็กให้เกิดความเข้าใจในข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่านเป็นอันดับแรก จึงต้องใช้การอ่านฟังเสียงในการตรวจสอบการตอบหรือหาคำตอบ

การประเมินการอ่านออกเสียง เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยให้ครูมีโอกาสรับปรุง การเรียนการสอนให้ดีขึ้น เด็กมีโอกาสปรับปรุงเพื่อจะได้พัฒนาในด้านการเรียน สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2544: 70) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการอ่าน ดังนี้

การประเมินผลการอ่านออกเสียง ได้แก่ การกำหนดข้อความให้นักเรียนอ่านแล้ววินิจฉัยว่า นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงอย่างไรนั้น สามารถปฏิบัติได้ 2 รูปแบบ คือ

ก. สำนวการอ่านอย่างง่าย คือ ขณะที่นักเรียนอ่าน ครูควรวัดที่ข้อบกพร่องในการอ่านของเด็กไว้ ได้แก่ อ่านตก อ่านเกิน อ่านซ้ำ อ่านผิด แล้วแก้พฤติกรรมในการอ่าน เช่น ใช้มือชี้คำในขณะที่อ่าน โคลงศีรษะ อ่านช้า อ่านๆ หยุดๆ อ่านไม่ได้ ฯลฯ แล้วรวบรวมความถี่ของข้อบกพร่องไว้เป็นรายบุคคลและทั้งชั้น สำหรับการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ทำได้โดยครูถามให้เด็กตอบปากเปล่า ถามทั้งเนื้อเรื่องหรือถามเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง ครูบันทึกไว้ว่านักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากน้อยเพียงใด

ข. แบบสำรวจข้อผิดพลาดในการอ่าน คือ การพิจารณาข้อผิดพลาดในการอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ทั้งในด้านเสียง รูปคำ ความหมาย และไวยากรณ์ แล้วรวบรวมข้อผิดพลาดมาหาความถี่ เพื่อดูว่าข้อผิดพลาดด้านใดมีส่วนทำให้นักเรียนขาดความเข้าใจในการอ่าน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงมีความสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างมากทั้งกับผู้อ่านและผู้เรียน การอ่านออกเสียงจะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะในการอ่านมากยิ่งขึ้น และเป็นการฝึกให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและมีความมั่นใจในการอ่าน นอกจากนี้ การอ่านออกเสียงยังช่วยให้ผู้สอนสามารถประเมินความก้าวหน้าในการอ่านของผู้เรียนแต่ละคนได้ ทราบข้อจำกัดในการอ่านของผู้เรียนแต่ละคน และสามารถสร้างแบบฝึกที่แก้ปัญหาดังกล่าวได้

การสร้างแบบฝึกการออกเสียงที่ดีนั้น ผู้สอนควรตั้งจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบฝึกและแจ้งแก่ผู้เรียนด้วย แบบฝึกการออกเสียงที่ดีควรฝึกบ่อยๆและใช้เวลาไม่มากนักเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ

บุษบา ศรีโสภา (2519: บทนำ) ได้สร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาไทยเรื่อง “อักษรควบ-อักษรนำ” สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย กับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนวัดหลักสี่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยทดลองกับนักเรียน จำนวน 100 คน

ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนบทเรียนและหลังเรียนบทเรียนแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ.01จึงกล่าวได้ว่า โดยเฉลี่ยแล้วการเรียนบทเรียนแบบโปรแกรมนี้ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเรื่อง “อักษรควบ - อักษรนำ”

สุริย์รัตน์ เมธสุทธิ์ (2544) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำโดยเก็บข้อมูลเอกสารจากพจนานุกรม 7 ฉบับ และได้ข้อมูลรายการคำศัพท์รวมทั้งสิ้น 1,282 คำแบ่งเป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงรูปคำการเปลี่ยนแปลงเสียงอ่านและการเปลี่ยนแปลงวงศัพท์และความหมายของคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงรูปเขียนของคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ
2. การเปลี่ยนแปลงเสียงอ่านของคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ
3. การเปลี่ยนแปลงวงศัพท์ และความหมายของคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้มองเห็นภาพการเปลี่ยนแปลงของภาษาในด้านที่เกี่ยวกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ ทั้งในด้านรูปเขียน เสียงอ่าน และความหมายของคำ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึก

จूरรัตน์ ทองพานิชย์ (2538: 7-8) ได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี โดยทดลองกับนักเรียนชายหญิงซึ่งใช้ภาษาพวนเป็นภาษาแม่และใช้ในชีวิตประจำวัน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 18 คน ผลการวิจัยพบว่าหลังจากใช้แบบฝึก ผู้เรียนสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาเช่น เสียง /ช/ เสียง/จ/ ได้ถูกต้องชัดเจนขึ้นมากกว่าก่อนใช้แบบฝึก โดยก่อนฝึกผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง 50.55% และหลังฝึกออกเสียงได้ถูกต้อง 98.89%

กฤษณา สุภาพักตร์ (2551: บทนำ) ได้ศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงควบกล้ำแล้วพบว่าในภาษาจีนไม่มีหน่วยเสียง “ ร ” และไม่มีเสียงควบกล้ำ “ ร ” จึงได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติเพื่อใช้เป็นแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาไทย โดยทดลองกับนักเรียนชาวต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนนานาชาติไทย-จีน จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่ใช้ควบกล้ำ ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แสดงว่าหลังจากใช้แบบฝึกนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

สมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552: บทนำ) ได้ศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียง /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ ของนักศึกษาชาวจีนแล้วพบว่า เป็นอิทธิพลจากภาษาแม่เนื่องจากในภาษาจีนไม่มีคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงดังกล่าว จึงได้สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น/ด/ /บ/ /ร/ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน และทดลองกับนักเรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนานาชาติไทย-จีน ปีการศึกษา 2551 จำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เป็นพยัญชนะต้น ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังจากการฝึก นักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาเป็นกรอบความคิด และแนวทางการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียง

จองบก แซ (2543) ได้ศึกษา “ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพาและกิจการต่างประเทศ” โดยทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาเกาหลีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยที่ไม่บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร กล่าวคือ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ความสามารถเฉลี่ยในทักษะต่างๆ เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ความสามารถในการเขียน ความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการพูด และความสามารถในการฟัง โดยเฉพาะในการพูดนั้น ผู้เรียนชาวเกาหลีมักจะถูกอิทธิพลของภาษาแม่เข้ามาแทรกแซงในด้านการออกเสียงและการเรียงคำเข้าประโยค ผู้วิจัยได้อภิปรายและสันนิษฐานสาเหตุว่าอาจเป็นเพราะ(1) นักศึกษามีเวลาฝึกใช้ภาษาไทยในห้องค่อนข้างน้อย (2) นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะต่างๆ (3) ลักษณะของภาษาไทยกับภาษาเกาหลีแตกต่างกันมาก (4) นักศึกษาไม่ค่อยสนใจการเรียนภาษาไทย

ชนิกา คำพุ่ม (2545) ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยทั้งในด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนในวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ” ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีข้อบกพร่องในการพูดหลายประการโดยเฉพาะการออกเสียงผิด คือ เสียงพยัญชนะทำให้ออกเสียงผิดมากที่สุด รองลงมาคือเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้ยังพบข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาพูด กล่าวคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่และการใช้ภาษาไม่สละสลวย ส่วนความบกพร่องด้านการเขียนพบปัญหาการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมาคือการเขียนพยัญชนะทำผิด การเขียนสระผิด ส่วนปัญหาในการใช้ภาษาเขียนที่พบมากที่สุดคือการใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ นอกจากนี้ยังมีการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

สุรีเนตร จรัสจรรุ่งเกียรติ (2550) ได้ศึกษาการแปรของหน่วยเสียง /p/ /ph/ และ /b/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ และระหว่างสระ และหน่วยเสียง/p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาไทย โดยศึกษาจากชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ คิดเป็นร้อยละ 22.10 โดยที่ผู้บอกภาษาออกเสียง/p/ /ph/ และ/b/ สลับกันไปมาในความถี่ที่ใกล้เคียงกัน ข้อผิดพลาดในการออกเสียง/p/ในตำแหน่งท้ายพยางค์เป็นร้อยละ 100 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งระหว่างสระคิดเป็นร้อยละ 5.56 โดยออกเสียง/ph/เป็นเสียง/p/และข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 16.68 โดยผู้บอกภาษาออกเสียง/p/ /ph/ และ /b/สลับกันไปมาในความถี่ที่ใกล้เคียง

กัน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และอภิปรายว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจากการแทนที่ภาษาทางลบ(Negative Transfer) ซึ่งเป็นลักษณะที่ภาษาแม่ของผู้บอกภาษา คือภาษาญี่ปุ่น เข้ามามีอิทธิพลต่อการเรียน ภาษาเป้าหมาย คือ ภาษาไทย โดยสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงครั้งนี้คือ การที่ภาษาญี่ปุ่นมีข้อจำกัดในการออกเสียงมากกว่าภาษาไทย และการที่หน่วยเสียงในภาษามีความสำคัญไม่เท่ากัน

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของชาวต่างชาติส่วนใหญ่เกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงจากภาษาแม่ อาทิ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ชัด การออกเสียงสระเพี้ยน ออกเสียงพยัญชนะสะกดบางตัวไม่ได้ หรือออกเสียงวรรณยุกต์ผิด เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัย
3. การดำเนินการวิจัย
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. กำหนดกลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร

ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งปัจจุบันเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยครูผู้สอนคัดเลือกนักศึกษาที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 10 คน

2. การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกและแบบทดสอบการออกเสียงอักษรนำสำหรับชาวจีน จำนวน 4 ชุด โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ศึกษาเอกสารข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้
- 2.2 สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังฝึก
- 2.3 สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีนจำนวน 4 ชุด ดังนี้
แบบฝึกชุดที่ 1 การอ่านออกเสียงคำที่ใช้ อ นำ ย
แบบฝึกชุดที่ 2 การอ่านออกเสียงคำที่ใช้ ห นำ
  - 2.1 การอ่านออกเสียง ห นำ ง และ ญ
  - 2.2 การอ่านออกเสียง ห นำ น
  - 2.3 การอ่านออกเสียง ห นำ ม
  - 2.4 การอ่านออกเสียง ห นำ ย และ ร

2.5 การอ่านออกเสียง ห นำ ล

2.6 การอ่านออกเสียง ห นำ ว

แบบฝึกชุดที่ 3 การอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ

3.1 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ข นำ ย

3.2 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ข นำ น และ ม

3.3 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ฉ นำ ล

3.4 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ถ นำ น และ ล

3.5 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ผ นำ ง และ น

3.6 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ ง ย และ ม

3.7 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ ว และ ล

3.8 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ น

แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ

2.4 นำแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขความเหมาะสมถูกต้อง โดยมีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่านดังนี้

- 1 นางสาวพัชนี โชติกเสถียร อาจารย์พิเศษ
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- 2 นายกฤตพรต เครือลุน อาจารย์
โรงเรียนบ้านลุง อำเภอท่าตุม จังหวัด สุรินทร์
- 3 นาย Chen Chun Yu อาจารย์
ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- 4 นาง He Shan อาจารย์
ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

2.5 นำแบบฝึกที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้ทดลองกับกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 3 คน

2.6 นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 นำแบบทดสอบการออกเสียงอักษรนำไปทดสอบก่อนฝึก กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้

3.2 ดำเนินการฝึกการออกเสียงอักษรนำด้วยแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีทั้งหมด 4 ชุด กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวาสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติโดยใช้เวลา 5 สัปดาห์ ตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 กำหนดเวลาในการดำเนินการฝึก

สัปดาห์ ที่	วัน เดือน ปี	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง	หมายเหตุ
1	7ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ปฐมนิเทศและทดสอบคำอักษรนำก่อนฝึก (ชุดที่ 1) ชุดที่ 1 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ อ นำ ย	แบบทดสอบและแบบฝึกบางชุดมีการทดสอบและฝึกต่อเนื่องในคาบเรียนต่อไป
	9ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ทดสอบคำอักษรนำก่อนฝึก (ชุดที่ 2) ชุดที่ 2 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ ห เป็นอักษรนำ (2.1) ฝึกการอ่านออกเสียง ห นำ ง และ ญ	
2	14ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ชุดที่ 2 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ ห เป็นอักษรนำ (2.2) ฝึกการอ่านออกเสียง ห นำ น (2.3) ฝึกการอ่านออกเสียง ห นำ ม	
	17ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ชุดที่ 2 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ ห เป็นอักษรนำ (2.4) ฝึกการอ่านออกเสียง ห นำ ย และ ร (2.5) ฝึกการอ่านออกเสียง ห นำ ล (2.6) ฝึกการอ่านออกเสียง ห นำ ว	
3	21ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ทดสอบคำอักษรนำก่อนฝึก (ชุดที่ 3) ชุดที่ 3 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ อักษรสูงนำ (3.1) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ข นำ ย	
	23ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ชุดที่ 3 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ อักษรสูงนำ (3.2) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ข นำ น และ ม (3.3) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ฉ นำ ล	
4	27ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ชุดที่ 3 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ อักษรสูงนำ (3.4) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ถ นำ น และ ล (3.5) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ผ นำ ง และ น	
	29ธ.ค.53	13.00 – 13.45	ชุดที่ 3 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ อักษรสูงนำ (3.6) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ ง ย และ ม (3.7) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ ว และ ล	

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	วัน เดือน ปี	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง	หมายเหตุ
5	4ม.ค.54	13.00 – 13.45	ชุดที่ 3 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ อักษรสูงนำ (3.8) ฝึกการอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ น	แบบทดสอบและแบบฝึกบางชุดมีการทดสอบและฝึกต่อเนื่องในคาบเรียนต่อไป
	6ม.ค.54	13.00 – 13.45	ทดสอบคำอักษรนำก่อนฝึก (ชุดที่ 4) ชุดที่ 4 การฝึกออกเสียงคำที่ใช้ อักษรกลางนำ ทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำหลังฝึก (Post - test) (ชุดที่ 1)	
	7ม.ค.54	13.00 – 13.45	ทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำหลังฝึก (Post - test) (ชุดที่ 2 3 และ 4)	

3.3 ผู้วิจัยทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังฝึกโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนฝึก โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนออกเสียงถูกต้อง ก่อนฝึกและหลังฝึก ได้คะแนนค่าละ 1 คะแนน ออกเสียงไม่ถูกต้องได้ 0 คะแนน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

- ศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
- ศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพ
ล้วน สายยศ; & อังคณา สายยศ (2540: 247) เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

สูตรที่ 1

$$E = \frac{\left(\frac{\sum x}{N} \right) \times 100}{A}$$

- เมื่อ
- E_1 = ประสิทธิภาพของกระบวนการ
- $\sum x$ = คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
- A = คะแนนเต็มของการทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
- N = จำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\left(\frac{\sum F}{N} \right) \times 100}{B}$$

E_2 = ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum F$ = คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

B = คะแนนเต็มของการทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

N = จำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาผลความก้าวหน้าของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนโดยใช้ t-test แบบ Dependent (ล้วน สายยศ; & อังคณา สายยศ .2540: 247)

สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ D = ค่าความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก
ทักษะ

การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

N = จำนวนผู้เรียนเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

$\sum d$ = ผลรวมของ d แต่ละตัว ยกกำลังสอง

$\sum d^2$ = การเอาผลรวมของ d ทั้งหมดมายกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ตามเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 80/80 เพื่อให้เกิดความสะดวกและความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์และแปลผล ผู้วิจัยจึงนำเสนอสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - Distribution

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบก่อนฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบหลังฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง)
3. การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
4. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยใช้สถิติ t - test แบบ Dependent

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนฝึกของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบก่อนฝึกเพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

ตาราง 2 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด

คนที่	แบบฝึกชุดที่ 1 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 2 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 3 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 4 คะแนนเต็ม (10)
1	10	7	6	5
2	8	5	4	5
3	8	5	7	9
4	8	7	6	6
5	5	6	6	6
6	8	6	6	8
7	8	7	4	6
8	8	6	6	6
9	8	7	8	8
10	8	8	7	8
$\sum x$	79	64	60	67
E_1	79.00	64.00	60.00	67.00

จากตาราง 2 พบว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนมีผลคะแนนจากการทดสอบก่อนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ ไม่ผ่านเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

1. แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ น า ย มีประสิทธิภาพร้อยละ 79.00
2. แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห น า มีประสิทธิภาพร้อยละ 64.00
3. แบบฝึกชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 60.00
4. แบบฝึกชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 67.00

แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของกระบวนการต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะนักศึกษาชาวจีนกลุ่มตัวอย่างมีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงอักษรนำก่อนที่จะได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกนี้ จึงทำให้ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักเรียนได้จากทดสอบหลังฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังฝึกด้วยแบบฝึกการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน จำนวน 4 ชุด

คนที่	แบบฝึกชุดที่ 1 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 2 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 3 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 4 คะแนนเต็ม (10)
1	10	8	7	8
2	10	8	9	8
3	10	8	9	10
4	10	9	8	9
5	10	10	8	9
6	10	7	9	10
7	10	8	8	10
8	10	9	7	10
9	10	9	9	10
10	10	9	8	10
$\sum F$	100	85	82	94
E_2	100.00	85.00	82.00	94.00

จากตาราง 3 พบว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนมีผลคะแนนจากการทดสอบหลังที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ มีผลคะแนนผ่านเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

1. แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ นำ ย มีประสิทธิภาพร้อยละ 100.00
2. แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 85.00
3. แบบฝึกชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 82.00
4. แบบฝึกชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 94.00

แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของผลลัพธ์สูงกว่าเกณฑ์ตามลำดับดังนี้ แบบฝึกชุดที่ 1 การอ่านออกเสียง อ นำ ย มีประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือ แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านออกเสียง อักษรกลางนำ แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ แบบฝึกชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียง อักษรสูงนำ

3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับ นักศึกษาชาวจีน ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษา ชาวจีนจำนวน 4 ชุด

ชื่อแบบฝึก	เกณฑ์ 80/8	
	E ₁	E ₂
ชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ นำ ย	79	100
ชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ	64	85
ชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ	60	82
ชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ	67	94
รวมเฉลี่ย	67.5	90.25

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำก่อนฝึกมีค่า ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ เพราะนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชาวจีนที่มีความบกพร่อง ในการอ่านออกเสียงอักษรนำ เมื่อมีการทดสอบก่อนฝึกผลที่ได้จึงมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แต่ หลังจากให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษา ชาวจีน ผลการฝึกมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ ร้อยละ 80 จึงสรุปได้ว่าแบบ ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ชุดนี้มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ได้

4. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน ออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนโดยเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้ แบบฝึก ใช้สถิติ t – test แบบ Dependent ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ
สำหรับนักศึกษาชาวจีน

ชื่อแบบฝึก	คะแนนการทดสอบ					
	n			d	d^2	t
		ก่อน	หลัง			
ชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ นำ ย	10	79	100	21	441	
ชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ	10	64	85	21	441	
ชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ	10	60	82	22	484	
ชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ	10	67	94	27	729	

$$\sum d = 91 \quad \sum d^2 = 2095$$

จากตาราง 5 พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกออกเสียงโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำสูงกว่าก่อนฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกออกเสียงโดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงอักษรนำเพิ่มขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ตามเกณฑ์การหาประสิทธิภาพที่กำหนดไว้คือ 80/80

3. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีนให้ถูกต้องชัดเจน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ได้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงอักษรนำได้อย่างถูกต้องแม่นยำ นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจที่จะใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่นๆให้แก่ผู้เรียนภาษาไทยชาวต่างชาติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยนและกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยครูผู้สอนคัดเลือกนักศึกษาที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 10 คน

1. ตัวแปรในการศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษา

ชาวจีนที่เรียนวิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทยในมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งปัจจุบันเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ระยะเวลาในการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กำหนดเวลาที่ใช้ในการทดลองคือภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาปีที่ 2553 โดยใช้เวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที รวมทั้งสิ้น 11 คาบ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

แบบฝึกและแบบทดสอบทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. สร้างแบบฝึก และแบบทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด
2. พัฒนาแบบฝึก และแบบทดสอบการออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด
3. นำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำไปทดสอบก่อนฝึก (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกไว้
4. ผู้วิจัยดำเนินการฝึกการออกเสียงอักษรนำ โดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 4 ชุด ฝึกกับกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกไว้ จำนวน 10 คน โดยใช้เวลาฝึกในคาบเรียนปกติของนักศึกษาชาวจีนปีที่ 3 ใช้เวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที รวมทั้งสิ้น 11 คาบ
5. ผู้วิจัยทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังการฝึก (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนฝึก
6. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนฝึกและหลังฝึกไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อเปรียบเทียบหาความก้าวหน้าในการออกเสียงของนักเรียน โดยใช้ค่า t-test แบบ dependent

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบก่อนฝึกเพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบหลังฝึกเพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง)

3. การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

4. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ในการวิจัยครั้งนี้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบก่อนฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์พบว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนมีผลคะแนนจากการทดสอบก่อนได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกนี้ ไม่ผ่านเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

- 1). แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ นำ ย มีประสิทธิภาพร้อยละ 79.00
- 2). แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 64.00
- 3). แบบฝึกชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 60.00
- 4). แบบฝึกชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 67.00

แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของกระบวนการต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะนักศึกษาชาวจีนกลุ่มตัวอย่างมีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงอักษรนำก่อนที่จะได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกนี้ จึงทำให้ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักศึกษาได้ทดสอบหลังฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) พบว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนมีผลคะแนนจากการทดสอบหลังได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ มีผลคะแนนผ่านเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

- 1). แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ นำ ย มีประสิทธิภาพร้อยละ 100.00
- 2). แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 85.00
- 3). แบบฝึกชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 82.00
- 4). แบบฝึกชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 94.00

แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของผลลัพธ์สูงกว่าเกณฑ์ตามลำดับดังนี้ แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ นำ ย มีประสิทธิภาพร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ แบบฝึกชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 94.00 แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 85.00 และแบบฝึกชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 82.00 แสดงว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพทำให้นักศึกษาชาวจีนมีคะแนนหลังการฝึกสูงขึ้น

3. การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จากการประเมินผลของคะแนนก่อนฝึกมีค่าประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์เพราะนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวจีนที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงอักษรนำ เมื่อมีการทดสอบก่อนฝึกผลที่ได้จึงมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แต่หลังจากที่นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกนี้ ผลคะแนนหลังการฝึกมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือร้อยละ 80 จึงสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นชุดนี้มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนได้

4. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาชาวจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมก่อนฝึกมีค่าประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ เพราะนักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชาวจีนที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงอักษรนำ และผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกออกเสียงโดยใช้แบบฝึกนี้ นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำสูงกว่าก่อนฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกออกเสียงโดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ทำให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำถูกต้อง ชัดเจนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลได้ดังนี้

จากการดำเนินการสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงอักษรนำและการทดลองตามลำดับขั้นเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงอักษรนำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นผลการวิเคราะห์ข้อมูล หลังการวิจัยพบว่า หลังได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ มีผลคะแนนผ่านเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้ แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียง อ นำ ย มีประสิทธิภาพร้อยละ 98.00 แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียง ห นำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 85.00 แบบฝึกชุดที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 82.00 แบบฝึกชุดที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ มีประสิทธิภาพร้อยละ 94.00 แสดงว่าแบบฝึกการอ่านออกเสียงอักษรนำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละชุดมีประสิทธิภาพ

ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นอกจากนี้จากการศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาก่อนและหลังได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังได้รับการฝึกโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent พบว่า คะแนนหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำทั้ง 4 ชุดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ และทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจและสามารถอ่านออกเสียงอักษรนำได้ถูกต้องชัดเจนเพิ่มขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน และพัฒนาทักษะการออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทยมหาวิทยาลัยชนชาติกวาสี เมืองหนานหนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ก่อนการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีทักษะการออกเสียงอักษรนำไม่ผ่านเกณฑ์ เนื่องจากยังขาดความรู้และทักษะในการอ่านออกเสียงอักษรนำ และเนื่องจากหลักการอ่านออกเสียงอักษรนำในภาษาไทยมีหลายวิธี นักศึกษาบางส่วนใช้วิธีอ่านแบบท่องจำคำอักษรนำตามครูผู้สอน โดยไม่รู้และเข้าใจในหลักการอ่านที่ถูกต้อง ที่สำคัญคือ คำอักษรนำจะมีลักษณะคล้ายคำควบกล้ำ ทำให้ผู้เรียนสับสนอ่านผิดได้ง่าย นอกจากนี้คำอักษรนำในหลายๆคำผู้เรียนไม่รู้ความหมาย และเป็นคำใหม่ที่ไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยินหรือไม่เคยใช้ในชีวิตประจำวันยิ่งทำให้อ่านได้ยากขึ้น กรณีนี้แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ทางภาษาส่งผลต่อการพัฒนาทักษะ

หลังจากการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าปัญหาการออกเสียงนั้นสามารถแก้ไขได้ในการให้ผู้เรียนฝึกฝนบ่อยๆ และมีเครื่องมือคือแบบฝึกที่เป็นระบบ ในกรณีนี้คือการอ่านออกเสียงอักษรนำเมื่อผู้เรียนมีความรู้ในหลักการอ่าน และได้ฝึกทักษะจากแบบฝึก ผู้เรียนจะเริ่มพัฒนาการและมีทักษะที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า ยังมีหัวข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับอักษรนำ ซึ่งควรจะศึกษาวิจัยให้กว้างขวางต่อไป ดังนี้

1. ควรสร้างแบบเรียนการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับชาวต่างชาติ
2. ควรจะสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาไทยเรื่องอักษรนำที่มีประสิทธิภาพ
3. ควรทำการวิจัยสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านอักษรนำ โดยเลือกคำที่มีรูปวรรณยุกต์และตัวสะกด เพราะการมีวรรณยุกต์อาจทำให้นักเรียนเกิดความสับสนได้ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปสามารถต่อยอดงานวิจัยเรื่องนี้ได้
4. ควรนำแบบฝึกเรื่อง “แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน” ไปทดลองใช้กับตัวอย่างประชากรกลุ่มอื่นๆ แล้วนำผลมาเปรียบเทียบกันเพื่อให้มีความมั่นใจในประสิทธิภาพของแบบฝึกเรื่องนี้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษณา สุภาพักตร์. (2551). *แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2514). *การสร้างประสิทธิภาพในการเรียน*. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา.
- เกษร รองเดช. (2522). *การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ “ง” “พ” “ฟ” “คว” และ “ขว” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กำชัย ทองหล่อ. (2547). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ขจรรัตน์ หงส์ประสงค์. (2524). *การสร้างแบบฝึกการเขียนคำพ้องเสียง สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาการสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จุรีรัตน์ ทองพานิชย์. (2538). *การสร้างแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จงบก แซ. (2543). *ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพาและกิจการต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ชนิกา คำพุ่ม. (2545). *การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี พันธุ์ทอง. (2546). *สถิติเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ณัฐชา ฐานิสร. (2537). *การเปรียบเทียบผลของการฝึกคิดเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2534). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูธนบุรี.
- . (2533). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูธนบุรี.
- ทิพวรรณ หอมพูล. (2537). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความบท ร้อยกรองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะระหว่าง กลุ่มที่ใช้การสอนตามคู่มือครูกับกลุ่มที่ใช้แบบฝึกทักษะ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2551, พฤศจิกายน). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. วรณวิทัศน์ ปีที่ 1 (8):146-159 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- . (2547, พฤศจิกายน). การสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยแก่ชาวต่างประเทศ. วรณวิทัศน์ 4(-): (268-278). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นาที เกิดอรุณ. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กในระดับก่อน วัยเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ฝึกทักษะด้วยการเล่นเกมและการใช้แบบฝึก. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา กาญจนวรรณ.(2538). “ หลักภาษาไทย หลักภาษาเขมร.” ในภาษาไทย ไอที,71-72. เชียงใหม่: สุริวงค์ บุกเซนเตอร์.
- นิภา เล็กบำรุง. (2518). พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาครเกี่ยวกับ การกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บันลือ พุกชะวัน. (2543). แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- . (2545). แนวพัฒนาการอ่านเร็วคิดเร็ว. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุษบา ศรีโสภา. (2519). การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาไทยเรื่อง “ อักษรควบ - อักษรนำ” สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการประถมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2534).อ่านเขียนคำไทย. กรุงเทพฯ: สายส่งศึกษา บริษัทเคล็ดไทย.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2532). รายงานการวิจัยการศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด ภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ปรีชา รอดมณี. (2547). หนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1. กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น.
- เปรมจิต ชนะวงศ์.(2538). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่8. นครศรีธรรมราช: โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- เปลื้อง ณ นคร. (2516). ปัญหาภาษาไทย. พระนคร: รวมสาสน.
- พรรณธิภา อ่อนแสง.(2532). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไปในโรงเรียนนครไทยวิทยาคม อำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มาสวิมล รักบ้านเกิด. (2526). การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ ; และอังคณา สายยศ. (2540). สถิติวิทยาทางการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรเวทย์พิสิฐ พระ. (2534:71-72). หลักภาษาไทย. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรสุดา บุญยไวยโรจน์. (2527). การศึกษาความพร้อมของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ในโครงการการศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติและ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์; และคนอื่นๆ. (2522). การใช้ภาษาไทย “ไทย 101”. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์. วิชาการ,กรม. (2544ก). คู่มือครูกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศอื่น. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2544). คู่มือครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- วิพุธ โสภวงศ์. (2538, พฤษภาคม – สิงหาคม). ภาษาไทยในกระแสการพัฒนาให้ทันสมัย. วารสารสุขโขทัยธรรมมาธิราช ปีที่ 8 (2): 52-63
- (2525). หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท021 การอ่านและพิจารณาวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- วิมลรัตน์ คงภิรมย์ชื่น.(2530). การศึกษาผลการฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1โดยใช้เกมกับแบบฝึกทักษะ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ศรีประภา ปาลสุทธิ. (2521). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีสุดา จริยากุล. (2521). การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง “กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า” ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. (2518). แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่อง วลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุรีเนตร จรัสจรุงเกียรติ. (2544). การแปรของหน่วยเสียง /p/ /ph/ และ /b/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และ
ระหว่างสระ และหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาไทย: กรณีศึกษา
ชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. ในจุลสารลายไทย ฉบับพิเศษ
วันภาษาไทยแห่งชาติหน้า 2-13.
- สุรีย์รัตน์ เมธสุทธิ. (2544). การเปลี่ยนแปลงของคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ. วิทยานิพนธ์ อ.ม
(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- สมชัย ชัยกุล. (2526). การสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำสะกดด้วยแม่กก กค และกบ สำหรับ
นักเรียนที่พูดภาษามลายู ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2544). กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- สมศรี วรประเสริฐศิลป์. (2552). แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ สำหรับนักเรียน
ชาวจีน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สรสิริ วรวรรณ, ม.ล. (2539). ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2
โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อนันต์ อารีย์พงศ์. (2542). “อักษรนำ.” ใน ภาษา-จารึก. ฉบับ 6, คุรุบูชา คุรุรำลึก, 157-170. อรวรรณ
บุญยฤทธิ์ และคนอื่นๆ, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: (พิมพ์เนื่องในวาระครบ 5 รอบ และ
เกษียณอายุราชการของ ผศ ดร อุไรศรี วรสระริน).
- อรสุดา โคว์บัวนอน. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษาระหว่างการเตรียมความพร้อม
โดยใช้เกมและการเตรียมความพร้อมโดยใช้แบบฝึกประกอบ. ปริญญาโท กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อัจฉรา ชีวพันธ์. (2547). *กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2526). *คู่มือการสอนภาษาไทย: การเล่นเกมประกอบการสอน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2545). *หลักภาษาไทย อักษรวิธี วจวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เอกรัตน์ อุดมพร. (2547). *หลักการอ่านภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- Petty, G. (1963). *“Language Workbook and Practice Materials”. Development Language Skill in the Elementary School*. New York: Allyn and Bacon..
- ROMG BEN ZHEN. (2549). *ใต้ฟ้าเมฆายน หอมรสกวีท่ามกลางมวลบุปผาตระการตา*.
เมืองหนานหนิง: มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี ประเทศจีน.

ภาคผนวก ก

บัญชีตาราง

บัญชีตาราง

- ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด
- ตาราง 7 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด
- ตาราง 8 แสดงคะแนนรวมก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน
- ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 1 การอ่านออกเสียง อ นำ ย
- ตาราง 10 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 2 การอ่านออกเสียง ห นำ
- ตาราง 11 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 3 การอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ
- ตาราง 12 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 4 การอ่านออกเสียงอักษรกลาง นำ

ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ
สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด

คนที่	แบบฝึกชุดที่ 1 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 2 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 3 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 4 คะแนนเต็ม (10)
1	10	7	6	5
2	8	5	4	5
3	8	5	7	9
4	8	7	6	6
5	5	6	6	6
6	8	6	6	8
7	8	7	4	6
8	8	6	6	6
9	8	7	8	8
10	8	8	7	8
$\sum x$	79	64	60	67
E_1	79.00	64.00	60.00	67.00

ตาราง 7 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ
สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 4 ชุด

คนที่	แบบฝึกชุดที่ 1 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 2 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 3 คะแนนเต็ม (10)	แบบฝึกชุดที่ 4 คะแนนเต็ม (10)
1	10	8	7	8
2	10	8	9	8
3	10	8	9	10
4	10	9	8	9
5	10	10	8	9
6	10	7	9	10
7	10	8	8	10
8	10	9	7	10
9	10	9	9	10
10	10	9	8	10
$\sum F$	100	85	82	94
E_2	100.00	85.00	82.00	94.00

ตาราง 8 แสดงคะแนนรวมก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับ
นักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน

คนที่	คะแนนรวมก่อนการใช้แบบฝึก	คะแนนรวมหลังการใช้แบบฝึก	d	d^2
1	28	33	5	25
2	22	35	13	169
3	29	37	8	64
4	27	36	9	81
5	23	37	14	196
6	28	36	8	64
7	25	36	11	121
8	26	36	10	100
9	31	38	7	49
10	31	37	6	36

$$\sum d = 91 \quad \sum d^2 = 895$$

ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 1 การอ่านออกเสียง อ นำ ย

คนที่	คะแนนรวมก่อนการใช้แบบฝึก	คะแนนรวมหลังการใช้แบบฝึก	d	d^2
1	10	10	0	0
2	8	10	2	4
3	8	10	2	4
4	8	10	2	4
5	5	10	5	25
6	8	10	2	4
7	8	10	2	4
8	8	10	2	4
9	8	10	2	4
10	8	10	2	4

$$\sum d = 21 \quad \sum d^2 = 57$$

ตาราง 10 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 2 การอ่านออกเสียง ห หน้า

คนที่	คะแนนรวมก่อนการใช้แบบฝึก	คะแนนรวมหลังการใช้แบบฝึก	d	d^2
1	7	8	1	1
2	5	8	3	9
3	5	8	3	9
4	7	9	2	4
5	6	10	4	16
6	6	7	1	1
7	7	8	1	1
8	6	9	3	9
9	7	9	2	4
10	8	9	1	1

$$\sum d = 21 \quad \sum d^2 = 55$$

ตาราง 11 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 3 การอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ

คนที่	คะแนนรวมก่อนการใช้แบบฝึก	คะแนนรวมหลังการใช้แบบฝึก	d	d^2
1	6	7	1	1
2	4	9	5	25
3	7	9	2	4
4	6	8	2	4
5	6	8	2	4
6	6	9	3	9
7	4	8	4	16
8	6	7	1	1
9	8	9	1	1
10	7	8	1	1

$$\sum d = 22 \quad \sum d^2 = 66$$

ตาราง 12 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 10 คน ชุดที่ 4 การอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ

คนที่	คะแนนรวมก่อนการใช้แบบฝึก	คะแนนรวมหลังการใช้แบบฝึก	d	d^2
1	5	8	3	9
2	5	8	3	9
3	9	10	1	1
4	6	9	3	9
5	6	9	3	9
6	8	10	2	4
7	6	10	4	16
8	6	10	4	16
9	8	10	2	4
10	8	10	2	4

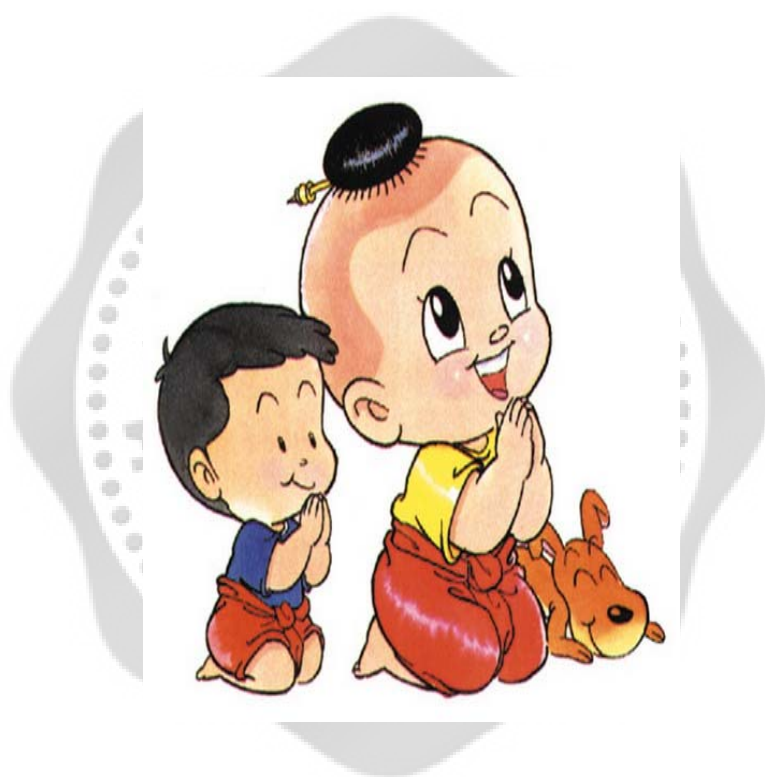
$$\sum d = 27 \quad \sum d^2 = 81$$

ภาคผนวก ข

แบบฝึกการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

แบบฝึก
ทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ
สำหรับนักศึกษาชาวจีน

โดย TAN GUO MING
(ถัน กัว หมิง)

คำชี้แจงในการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ

สวัสดีครับ

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำเล่มนี้ ใช้สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยในการอ่านและเขียนสะกดคำได้ ซึ่งได้รวบรวมและจัดทำขึ้นเฉพาะการออกเสียงคำที่มี อ นำ ย คำที่มี ห นำ คำที่อักษรสูงนำและคำที่อักษรกลางนำ ที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาออกเสียงไม่ถูกต้อง เพื่อใช้เป็นแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง มีทั้งหมด 4 ชุด เรียงตามลำดับดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1 การอ่านออกเสียง อ นำ ย

แบบฝึกชุดที่ 2 การอ่านออกเสียง ห นำ

แบบฝึกชุดที่ 3 การอ่านออกเสียง อักษรสูงนำ

แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านออกเสียง อักษรกลางนำ

กิจกรรม

การฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ

แบบฝึกชุดที่ 1 การอ่านออกเสียง อ นำ ย

แบบฝึกชุดที่ 2 การอ่านออกเสียง ห นำ

ชุดที่ 2.1 การอ่านออกเสียง ห นำ ง และ ญ

ชุดที่ 2.2 การอ่านออกเสียง ห นำ น

ชุดที่ 2.3 การอ่านออกเสียง ห นำ ม

ชุดที่ 2.4 การอ่านออกเสียง ห นำ ย และ ร

ชุดที่ 2.5 การอ่านออกเสียง ห นำ ล

ชุดที่ 2.6 การอ่านออกเสียง ห นำ ว

แบบฝึกชุดที่ 3 การอ่านออกเสียง อักษรสูงนำ

ชุดที่ 3.1 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ข นำ ย

ชุดที่ 3.2 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ข นำ น และ ม

ชุดที่ 3.3 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ฉ นำ ล

ชุดที่ 3.4 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ถ นำ น และ ล

ชุดที่ 3.5 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ผ นำ ง และ ห

ชุดที่ 3.6 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ ง ย และ ม

ชุดที่ 3.7 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ ว และ ล

ชุดที่ 3.8 การอ่านออกเสียงอักษรสูง ส นำ น

แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านออกเสียง อักษรกลางนำ

คำแนะนำการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ

คำแนะนำสำหรับครู

1. ครูควรจะศึกษาหลักการอ่านอักษรนำในภาษาไทย และวิธีการผันวรรณยุกต์ในอักษรนำ โดยเฉพาะการออกเสียง ห นำและอักษรสูงนำ เนื่องจากคำสองประเภทนี้มีจำนวนมากและเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งครูจะต้องให้ความรู้ในหลักการออกเสียงให้แก่ผู้เรียน
2. ครูควรศึกษาคำชี้แจง กิจกรรมการฝึก วิธีการฝึก และฝึกออกเสียงอักษรนำทุกกิจกรรมในแบบฝึกแต่ละชุด
3. ครูควรเตรียมแบบฝึกแต่ละชุดให้พร้อมเท่ากับจำนวนผู้เรียน สามารถให้ผู้เรียนใช้ฝึกได้ทันที
4. ครูควรทำบัตรคำตัวอย่างคำอักษรนำแต่ละชุดฝึกไว้ ประกอบในการฝึกออกเสียง
5. ครูควรให้ผู้เรียนทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำก่อนทำการฝึกแต่ละชุด หลังจากนั้นบันทึกผลการทดสอบของผู้เรียนแต่ละคน
6. ครูควรฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงให้ครบทุกกิจกรรมในแต่ละแบบฝึก โดยเริ่มจากเข้าใจหลักการอ่านของอักษรนำ เข้าใจความหมายของตัวอย่างคำ และฝึกออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและตัวอย่างประโยคข้อความเรียงตามลำดับ แล้วให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเสริมทักษะในแบบฝึกแต่ละชุด เพื่อดูว่านอกจากผู้เรียนจะอ่านออกเสียงอักษรนำได้ถูกต้องแล้ว ผู้เรียนจะต้องเข้าใจความหมายของคำ และสามารถเลือกใช้คำอักษรนำในการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมตรงความหมาย
7. เมื่อเสร็จสิ้นการฝึกออกเสียงอักษรนำทุกแบบฝึกแล้ว ครูควรทดสอบผู้เรียนหลังฝึก หลังจากนั้นจดบันทึกผลการออกเสียงของผู้เรียนแต่ละคนไว้

หมายเหตุ

แบบฝึกแต่ละชุดใช้เวลาฝึก 1 – 2 คาบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของผู้เรียนว่าจะอ่านได้เร็วหรือช้า

คำแนะนำสำหรับนักเรียน

1. ให้ผู้เรียนทดสอบการออกเสียงก่อนฝึก
2. ให้ผู้เรียนตั้งใจฝึกอย่างจริงจัง โดยการฟังและสังเกตหลักการอ่านออกเสียงของครู แล้วฝึกออกเสียงตามครูถ้าคำใดออกเสียงไม่ได้ หรือไม่ถูกต้อง ให้ตั้งใจฟังครูอธิบายคำนั้นๆ หลังจากรู้วิธีการออกเสียงแล้ว จึงฝึกออกเสียงซ้ำหลายๆครั้ง จนกว่าจะออกเสียงได้ถูกต้อง
3. การใช้แบบฝึกแต่ละชุดในการฝึกผู้เรียนควรเริ่มกิจกรรมการฝึกจากรู้หลักการอ่านออกเสียงของอักษรนำ คำพยางค์เดี่ยว และประโยคข้อความตามลำดับ
4. เมื่อผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงทุกกิจกรรมแล้ว ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำในการสื่อสารในชีวิตประจำวันให้ครบทุกข้อจะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการใช้คำอักษรนำเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้อง เหมาะสมและตรงความหมาย
5. ผู้เรียนทดสอบหลังฝึกเพื่อดูความก้าวหน้าในการออกเสียงของตนเอง

แบบฝึกชุดที่ 1

เรื่อง

การอ่านออกเสียง อ นำ ย

แบบฝึกชุดที่ 1

เรื่อง การอ่านออกเสียง อ นำ ย

1. จุดประสงค์ในการฝึก

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจหลักการอ่านออกเสียงของ อ นำ ย อย่างถูกต้อง
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียง อ นำ ย ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
- 1.3 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำที่ออกเสียง อ นำ ย ในการสื่อสารได้ถูกต้องตรง

ความหมาย

2. เนื้อหาในการฝึก

คำที่ออกเสียง อ นำ ย

3. กิจกรรมการฝึก

3.1 ขั้นการฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียง

- 3.1.1 ครูพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับการออกเสียง อ นำ ย
- 3.1.2 ครูนำบัตรคำ อ นำ ย ให้ผู้เรียนดู พร้อมทั้งสาธิตการออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง ให้ผู้เรียนสังเกตวิธีการออกเสียงของครู

3.2 ขั้นการฝึกออกเสียง

การฝึกออกเสียง อ นำ ย มีวิธีการฝึกดังนี้

- 3.2.1 ครูยกตัวอย่างคำที่ออกเสียง อ นำ ย ให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำว่า **อย่า อยู่** อย่าง **อยาก** แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูทีละคำพร้อมกัน
- 3.2.2 ครูแจกแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง อ นำ ย ให้ผู้เรียนทุกคน
- 3.2.3 ครูสาธิตคำที่ออกเสียง อ นำ ย ในแบบฝึกให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูพร้อมกัน และฝึกออกเสียงทีละคนตามลำดับ จนกว่าจะออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3.2.4 ผู้เรียนฝึกออกเสียง อ นำ ย จากแบบฝึกที่ครูแจกให้จนครบทุกกิจกรรมเริ่มฝึกตั้งแต่คำพยางค์เดียวจนถึงประโยค

4. สื่อและอุปกรณ์ในการฝึก

- 4.1 บัตรคำ
- 4.2 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
- 4.3 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียง อ นำ ย ก่อนฝึกและหลังฝึก

5. ประเมินผล

การประเมินผลการออกเสียง มีวิธีการดังนี้

- 5.1 สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการฝึกของผู้เรียน
- 5.2 ทดสอบการออกเสียงของผู้เรียนก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียง อ นั ย

ชื่อ.....ชั้น.....

คำสั่ง จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้องตามอักขรวิธี

ลำดับที่	ทดสอบการออกเสียง	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	อย่า				
2.	อยาก				
3.	อยู่				
4.	อย่าง				

เกณฑ์การให้คะแนน ออกเสียงได้ถูกต้องคำละ 1 คะแนน

รวมคะแนนก่อนฝึก.....คะแนน

รวมคะแนนหลังฝึก.....คะแนน

ลงชื่อ .....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงคำที่ใช้ อ นำ ย

ความรู้ที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงอักษรนำ อ นำ ย

อ เป็นอักษรนำ อ นำ ย เวลาอ่านให้อ่านออกเสียง ย เพียงตัวเดียวเท่านั้น เมื่อนำมาผันวรรณยุกต์ ผันได้เหมือนอักษรกลาง คำที่มี อ นำ ย มีอยู่ ๔ คำ ได้แก่
อย่า อยู่ อย่าง อยาก

กิจกรรมที่๑

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้ อ นำ ย จากคำพยางค์เดียว

อย่า	อยู่	อย่าง	อยาก
------	------	-------	------

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
อย่า	หุอย่า	คำประกอบกริยาบอกความห้าม
อยู่	หุอยู่	พัก, อาศัย ,แสดงความเป็นปัจจุบัน
อย่าง	หุอย่าง	วิธี, แบบ, เยี่ยง
อยาก	หุยาก	ต้องการ

ตัวอย่างประโยค

1. เป็นนักเรียนอย่าเกียจคร้าน
2. อย่าสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ
3. เขาอยู่บ้านหลังนี้
4. เขาดูแลครอบครัวให้อยู่ดีกินดี
5. เขาใช้ชีวิตอย่างมีความสุข
6. คุณจะเดินทางอย่างไร
7. น้องอยากกินขนม
8. ฉันอยากไปเที่ยวต่างประเทศ
9. เขากำลังทำงานอยู่
10. คุณอย่าเข้ามา

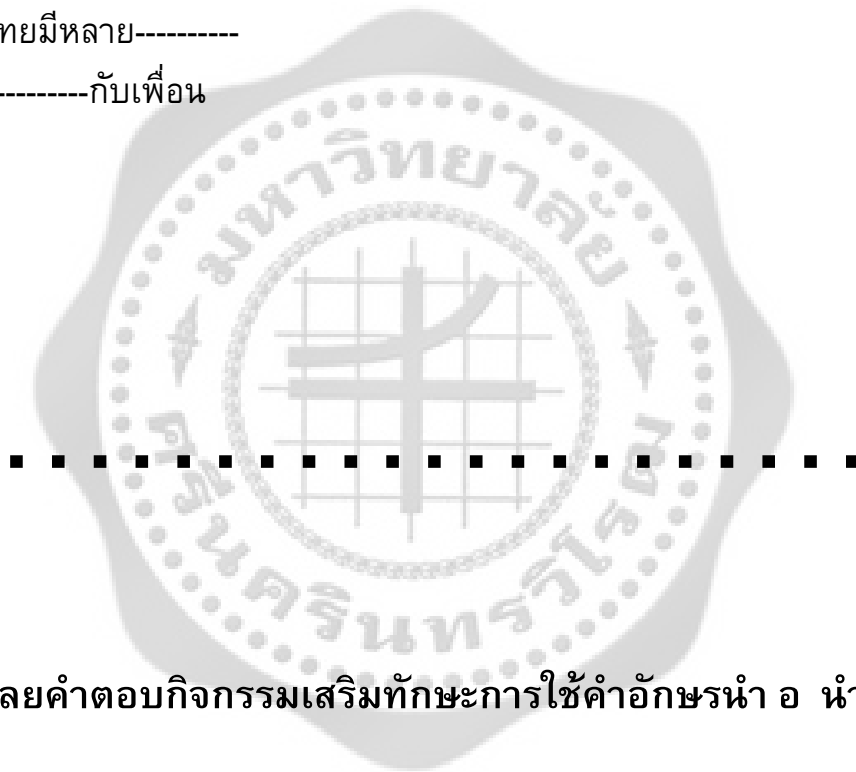

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

อย่า	อยู่	อย่าง	อยาก
------	------	-------	------

1. โปรด-----ส่งเสียงดัง
2. บ้านฉัน-----ต่างจังหวัด
3. เด็ก-----ได้ตุ๊กตา
4. อาหารไทยมีหลาย-----
5. เธอพัก-----กับเพื่อน

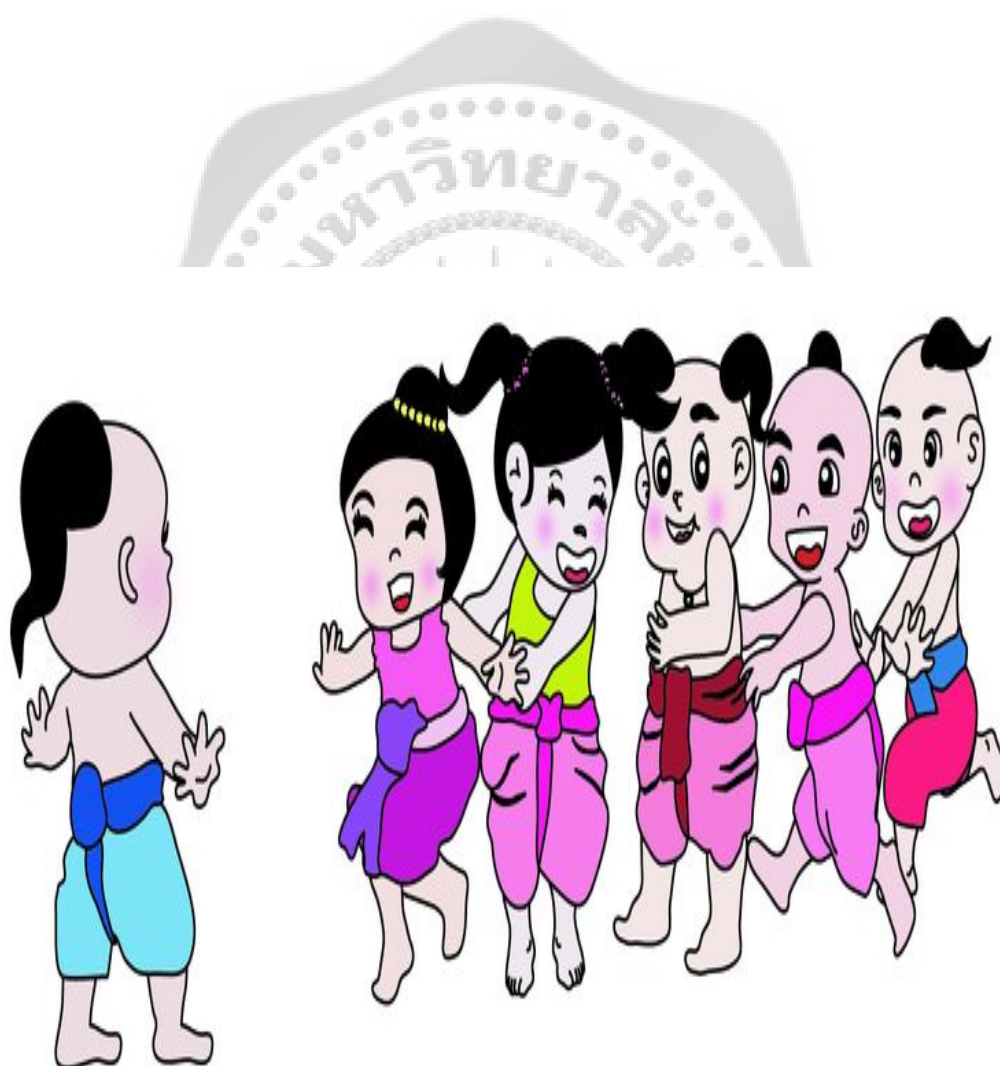
เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ อ หน้า ย

1. อย่า	2. อยู่
3. อยาก	4. อย่าง
5. อยู่	

แบบฝึกชุดที่ 2

เรื่อง

การอ่านออกเสียง ห หน้า

แบบฝึกชุดที่ 2

เรื่อง การอ่านออกเสียง ห นำ

1. จุดประสงค์ในการฝึก

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจหลักการอ่านออกเสียงของ ห นำ อย่างถูกต้อง
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียง ห นำ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
- 1.3 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำที่ออกเสียง ห นำ ในการสื่อสารได้ถูกต้องตรง

ความหมาย

2. เนื้อหาในการฝึก

คำที่ออกเสียง ห นำ

3. กิจกรรมการฝึก

3.1 ขั้นการฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียง

- 3.1.1 ครูพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับการออกเสียง ห นำ
- 3.1.2 ครูนำบัตรคำ ห นำ ให้ผู้เรียนดู พร้อมทั้งสาธิตการออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง ให้ผู้เรียนสังเกตวิธีการออกเสียงของครู

3.2 ขั้นการฝึกออกเสียง

การฝึกออกเสียง ห นำ มีวิธีการฝึกดังนี้

- 3.2.1 ครูยกตัวอย่างคำที่ออกเสียง ห นำ ให้ผู้เรียนฝึกออกเสียง คำว่า เหงา หย้า
หนี หนึ่ง หนึ่ง หมี่ หมัด หย่า หู หล่อ หวี แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูทีละคำพร้อมกัน
- 3.2.2 ครูแจกแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ห นำ ให้ผู้เรียนทุกคน
- 3.2.3 ครูสาธิตคำที่ออกเสียง ห นำ ในแบบฝึกให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูพร้อมกัน และฝึกออกเสียงทีละคนตามลำดับ จนกว่าจะออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3.2.4 ผู้เรียนฝึกออกเสียง ห นำ จากแบบฝึกที่ครูแจกให้จนครบทุกกิจกรรม เริ่มฝึกตั้งแต่คำพยางค์เดียวจนถึงประโยค

4. สื่อและอุปกรณ์ในการฝึก

- 4.1 บัตรคำ
- 4.2 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
- 4.3 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียง ห นำ ก่อนฝึกและหลังฝึก

5. ประเมินผล

การประเมินผลการออกเสียง มีวิธีการดังนี้

- 5.1 สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการฝึกของผู้เรียน
- 5.2 ทดสอบการออกเสียงของผู้เรียนก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียงอักษร ห นำ

ชื่อ.....ชั้น.....

คำสั่ง จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้องตามอักขรวิธี

ลำดับที่	ทดสอบการออกเสียง	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	เหงื่อ				
2.	เหงา				
3.	หญ้ำ				
4.	หมุ				
5.	หยุด				
6.	หนู				
7.	หลาน				
8.	หวาน				
9.	ไหล				
10.	หรือ				

เกณฑ์การให้คะแนน ออกเสียงได้ถูกต้องคำละ 1 คะแนน

รวมคะแนนก่อนฝึก.....คะแนน

รวมคะแนนหลังฝึก.....คะแนน

ลงชื่อ .....ผู้ประเมิน

( )

...../...../.....

แบบฝึกชุดที่ 2 การการออกเสียงคำที่ใช้ ห เป็นอักษรนำ

ความรู้ที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงอักษร ห เป็นอักษรนำ

คำที่มี ห นำอักษร ง ญ น ม ย ร ล ว อ่านออกเสียงเพียงพยางค์เดียว ได้แก่
หง หญ หน หนม หนย หนร หนล และ หว ผันวรรณยุกต์เหมือนอย่างอักษรสูง

ชุดที่ 2.1 การออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ง และ ญ

กิจกรรมที่๑

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ง และ ญ

หึง	เหงา	หงอก	เหงื่อ	หงาย
เหงือก	หงุดหงิด	หญ้า	หญิง	ใหญ่

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
หึง	หึง	งอที่ปลาย
เหงา	เหงา	เปลี่ยวใจ
หงอก	หงอก	ขาว
เหงื่อ	เหงื่อ	ของเหลวที่ร่างกายขับออกทางผิวหนัง
หงาย	หงาย	พลิกเอาด้านหน้าขึ้น
เหงือก	เหงือก	เนื้อที่หุ้มโคนพืช
หงุดหงิด	หงุด-หงิด	มีอารมณ์เสียอยู่เสมอ ๆ
หญ้า	ย่า	ชื่อเรียกไม้ล้มลุกหลายชนิดหลายสกุล
หญิง	หญิง	เพศตรงข้ามกับชาย
ใหญ่	ใหญ่	โต

ตัวอย่างประโยค

1. ไปไม่โดนแดดจนหงิก
2. ฉันรู้สึกเหงาเวลาอยู่คนเดียว
3. คนแก่มีผมหงอก
4. ฉันร้อนจนเหงื่อท่วมตัว
5. นอนนอนหงายบนเบาะ
6. ฉันเจ็บเหงือกมาก
7. เขาเป็นคนหงุดหงิดง่าย
8. หญ้าในสวนสีเขียวสวยงามมาก
9. ผู้หญิงคนนี้ทั้งสวยทั้งเก่ง
10. แต่งโมลูกนี้ใหญ่มาก

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

หงุดหงิด	หงายหลัง	เหงา	เหงื่อ	ใหญ่
----------	----------	------	--------	------

1. นอนสิ้นล้มจน-----
2. ลูกโป่งใบนี้-----มาก
3. เธอรู้สึก-----เพราะอยู่คนเดียว
4. อากาศร้อนทำให้คน-----
5. เขามี-----เต็มหน้าผาก

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ห น้ า ง ญ

1. หงายหลัง	2. ใหญ่
3. เหงา	4. หงุดหงิด
5. เหงื่อ	

ชุดที่ 2.2 การออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ น

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ น

หนี้	หนู	ไหน	หนา	หน้า
หนึ่ง	หนัก	หนาว	หน้อย	เหน้อย

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
หนี้	หฺนี้	เงินที่ผู้หนึ่งติดค้างอยู่จะต้องใช้ให้แก่อีกผู้หนึ่ง
หนู	หฺนู	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่ง
ไหน	หฺไ	ใช้ประกอบคำอื่นแสดงความสงสัยหรือคำถาม
หนา	หฺหนา	ส่วนสูงมากจากผิวพื้น
หน้า	หฺหน้า	ส่วนของศีรษะตั้งแต่หน้าผากลงมาจดคาง
หนึ่ง	หฺหนึ่ง	ตัวเลขตัวแรกของจำนวนนับ
หนัก	หฺหนัก	ตรงข้ามกับ เบา
หนาว	หฺหนาว	อาการที่รู้สึกเย็นจัด
หน้อย	หฺหน้อย	นิดหนึ่ง, น้อยหนึ่ง
เหน้อย	หฺเหน้อย	รู้สึกอ่อนแรงลง

ตัวอย่างประโยค

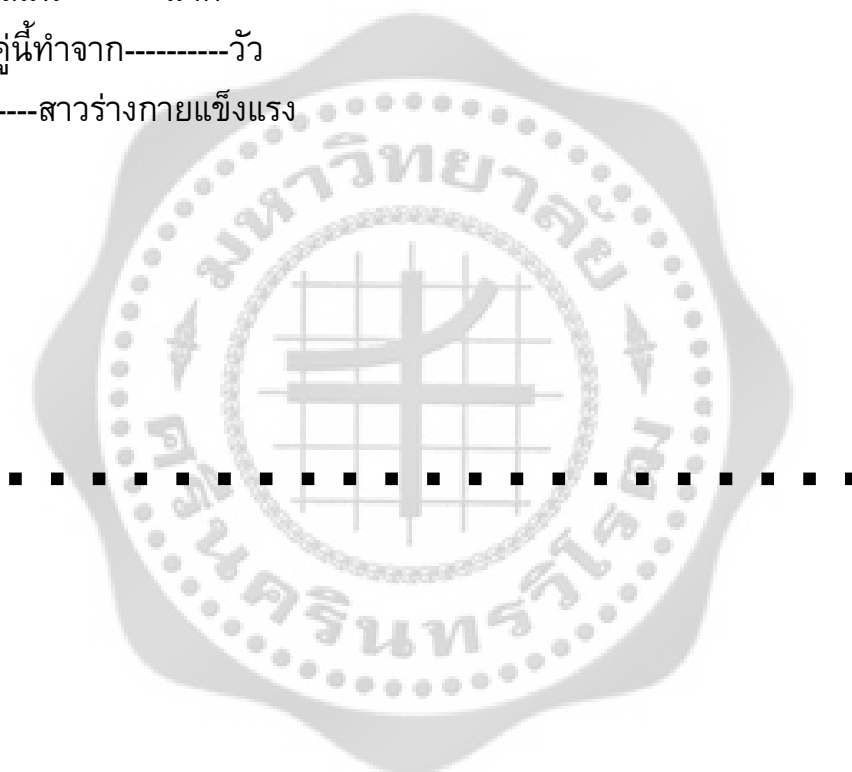
1. เขาเป็นหนี้ธนาคาร
2. น้องสาวกลัวหนูมาก
3. คุณมาจากประเทศไหน
4. หนังสือเล่มนี้หนามาก
5. เด็กคนนี้หน้าตาน่ารัก
6. เธอสอบได้ที่หนึ่ง
7. กระเป๋าใบนี้หนักมาก
8. อากาศเมืองจีนหนาวมาก
9. ฉันพูดไทยได้นิดหน้อย
10. เขาทำงานจนเหน้อย

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

หนัก	น้อย	หนาว	หนัง	หนุ่ม
------	------	------	------	-------

1. ตอนนีที่เชียงใหม่-----มาก
2. กรุณาพูดดัง-----คะ
3. หนังสือเล่มนี้-----มาก
4. รองเท้าคู่นี้ทำจาก-----วัว
5. คน-----สาวร่างกายแข็งแรง

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ห น้า น

1. หนาว	2. น้อย
3. หนัก	4. หนัง
5. หนุ่ม	

ชุดที่ 2.3 การออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ม

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ม

หฺมู	หฺมอ	หฺมา	หฺไม้ม	หฺไม้ม
หฺมด	หฺมีน	หฺมิก	หฺมอน	หฺมวด

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
หฺมู	หฺมู	เป็นสัตว์กีบคู่ ตัวอ้วน จมูกและปากยื่นยาว
หฺมอ	หฺมอ	ผู้รู้, ผู้ชำนาญ
หฺมา	หฺมา	เป็นสัตว์ลำตัวมีขนปกคลุม มีเขี้ยว ๒ คู่ ตีนหน้ามี ๕ นิ้ว ตีนหลังมี ๔ นิ้ว
หฺไม้ม	หฺไม้ม	ติดเชื้อไฟ, ลุก, เผา
หฺไม้ม	หฺไม้ม	เพ็งมี
หฺมด	หฺมด	สิ้น ; ไม่มี
หฺมีน	หฺมีน	จำนวนนับเท่ากับ ๑๐ พัน
หฺมิก	หฺมิก	น้ำที่ใช้ในการขีดเขียน ; สีดำ
หฺมอน	หฺมอน	เครื่องสำหรับหนุนศีรษะหรือหนุนสิ่งต่าง ๆ
หฺมวด	หฺมวด	กลุ่มที่ประกอบด้วยหลายหฺมู

ตัวอย่างประโยค

1. น้องชอบกินหฺมูย่าง
2. หฺมอคนนี้ใจดีมาก
3. ลูกหฺมาบ้านเพื่อนน่ารัก
4. บ้านหลังนี้ถูกไฟหฺไม้ม
5. เขาใส่เสื้อตัวหฺไม้ม
6. ข่าวสารในถึงหฺมดแล้ว
7. เขาได้รับเงินเดือนสองหฺมีนบาท
8. น้องใช้ปากกาจกหฺมิกหฺมด
9. หฺมอนใช้หนุนศีรษะ
10. ครูจัดหนังสือเป็นหฺมวดหฺมู

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

หมอน	หม่อ	หมา	หมด	ใหม่
------	------	-----	-----	------

1. เขาชอบเลี้ยง-----พันธุ์ไทย
2. -----ใบนี้นุ่มมาก
3. ฉันซื้อกระเป๋าไป-----จากห้าง
4. วันนี้-----เวลาเรียนแล้ว
5. คุณ-----ตรวจคนไข้

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ห น้ ม

1. หมา	2. หมอน
3. ใหม่	4. หมด
5. หม่อ	

ชุดที่ 2.4 การออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ย และ ร

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ย และ ร

หย่า	หยาบ	หยิก	หยาด	เหยียด
หยุด	หยิบ	หฺรู่	หรือ	หฺรอก

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
หย่า	หฺย่า	เลิกจากเป็นภรรยาและสามี
หยาบ	หฺยาบ	ไม่สุขภาพ
หยิก	หฺยิก	งอ, หงิก, ยู่ยี้
หยาด	หฺยาด	เม็ดฝนหรือน้ำค้างเป็นต้นที่ไหลย็ดหยดลง
เหยียด	หฺยียด	ยืดออกไปให้ตรง
หยุด	หฺยุด	ชะงัก
หยิบ	หฺยิบ	เอาหิ้วมือจับขึ้น
หฺรู่	หฺรู่	สวยงามด้วยการรู้จักประดับตกแต่งเกินกว่าปรกติ
หรือ	หฺรือ	คำบอกความให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง
หฺรอก	หฺรอก	ดอก เช่น ไม่เป็นไรหฺรอก

ตัวอย่างประโยค

1. เขาหย่ากับสามี
2. เราไม่ควรพูดคำหยาบ
3. เด็กคนนี้ผมหยิก
4. เช้าๆมีหยาดน้ำค้างบนใบไม้
5. เขานั่งเหยียดเท้าทั้งสองข้าง
6. บริษัทนี้หยุดทำการวันอาทิตย์
7. เขาหยิบหนังสือให้เพื่อน
8. ห้องนี้ตกแต่งหฺรู่หฺรามาาก
9. คุณจะกินแตงโมหรือกล้วย
10. ทำแบบนี้ก็ได้ไม่เป็นไรหฺรอก

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

หยุด	หยิบ	หฺรู่	หรือ	หรือก
------	------	-------	------	-------

1. คุณชอบฟังเพลง-----ดูหนัง
2. ช่วย-----หนังสือเล่มนั้นให้ฉันหน่อย
3. ฉันไม่รู้เรื่องนี้-----
4. โรงแรมนี้มีห้องพัก-----มาก
5. วันเสาร์เป็นวัน-----ราชการ

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ห หน้า ย และ ร

1. หรือ	2. หยิบ
3. หรือก	4. หฺรู่
5. หยุด	

ชุดที่ 2.5 การออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ล

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ล

หลัง	ไหล	หลับ	หลุด	หลง
หล่น	หลวม	หลุด	เหลือ	เหล่า

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
หลัง	หฺหลัง	ลักษณะนามเรียกเรือหรือสิ่งที่มีลักษณะอย่างเรือว่า หลัง
ไหล	หฺไหล	เคลื่อนที่ไปอย่างของเหลว
หลับ	หฺหลับ	อาการพักผ่อนของร่างกายที่มีการรับรู้สภาพแวดล้อมน้อยลง
หลุด	หฺหลุด	ออกจากที่ที่ติดอยู่
หลง	หฺหลง	สำคัญผิด, เข้าใจผิด
หล่น	หฺหล่น	ตกลงมา, ร่วงลง
หลวม	หฺหลวม	ไม่แน่น, ไม่สนิท
หลุด	หฺหลุด	ของกลมยาวขนาดเล็กที่มีรูตลอด
เหลือ	หฺเหลือ	เกิน, เกินต้องการ
เหล่า	หฺเหล่า	น้ำเมาที่กลั่นหรือหมักแล้ว

ตัวอย่างประโยค

1. บ้านหลังนี้สี่ฟ้า
2. กระแสน้ำไหลแรง
3. เขานอนหลับตั้งแต่หัวค่ำ
4. เธอทำของหลุดมือ
5. เขาขับรถหลงทาง
6. ไปไม้หล่นบนพื้นสนาม
7. กางเกงตัวนี้หลวมมาก
8. เด็กใช้หลุดตูดนำผลไม้
9. ครูบอกว่ายังมีเวลาเหลืออยู่ห้านาที
10. ผู้ชายบางคนชอบดื่มเหล้า

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

หลัง	ไหล	ลับ	เหลือ	หลอด
------	-----	-----	-------	------

1. คุณพ่อเปลี่ยน-----ไฟในห้อง
2. เด็กคนนั้นนอน-----แล้ว
3. น้องสาวกินข้าว-----ในจาน
4. อาคาร-----นี้เป็นอาคารเรียน
5. แม่น้ำเจ้าพระยา-----ผ่านกรุงเทพฯ

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ห น้ ล

1. หลอด	2.ลับ
3. เหลือ	4. หลัง
5. ไหล	

ชุดที่ 2.6 การออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ว

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ห นำ ว

หวิ	หวัง	ไหว	ไหว้	หวาน
หวาด	หวั่น	หว่าน	หวัด	โห่ว

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
หวิ	หวิ	ของใช้ชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นซี่ ๆ เรียงต่อกันเป็นป็น
หวัง	หุวัง	คาดว่าจะได้, ปองไว้, หมายถึง
ไหว	ไห่ว	สะเทือน, กระทบ
ไหว้	ไห่ว้	ทำความเคารพโดยยกมือขึ้นประนม
หวาน	หุวาน	มีรสอย่างรสน้ำตาล
หวาด	หุวาด	สะดุ้งกลัว
หวั่น	หุวั่น	มีอาการกริ่งเกรงไป
หว่าน	หุว่าน	โปรย
หวัด	หุวัด	อาการที่เยื่อของอวัยวะที่เป็นเครื่องหายใจอักเสบ
โห่ว	โห่ว	เป็นช่องกลวงเข้าไป

ตัวอย่างประโยค

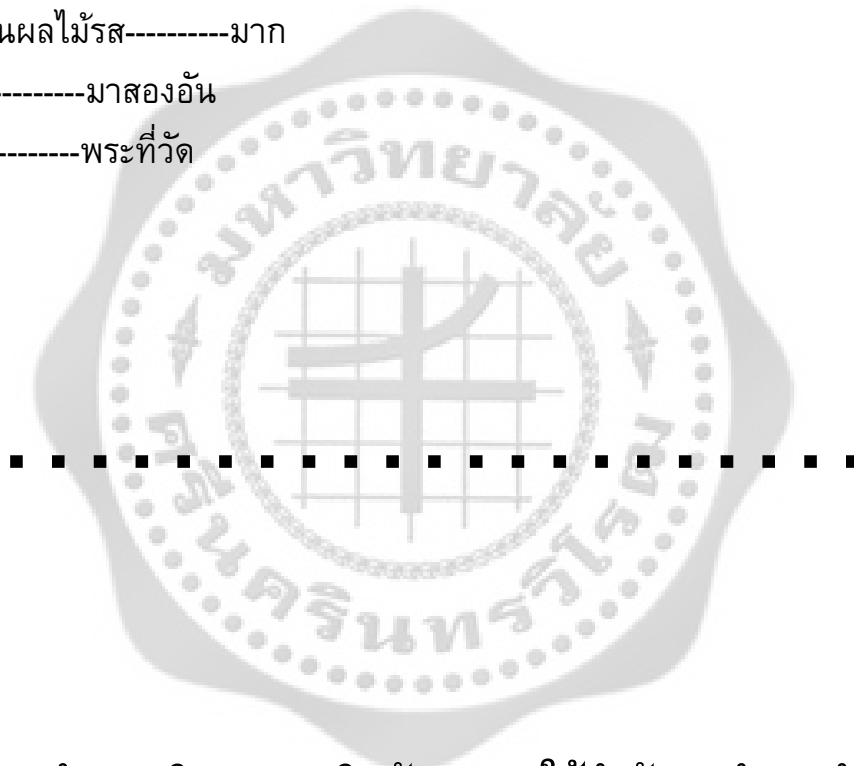
1. เขาซื้อหวิใหม่ให้ฉัน
2. ฉันหวังว่าจะได้พบกันอีก
3. เกิดแผ่นดินไหวในต่างประเทศ
4. ผู้น้อยต้องไหว้ผู้ใหญ่
5. ฉันชอบกินของหวาน
6. เหตุการณ์ครั้งนี้หวาดเสียวมาก
7. คนร้ายหวั่นเกรงตำรวจ
8. ชาวไร่หว่านเมล็ดพันธุ์พืช
9. อากาศแบบนี้คนเป็นหวัดได้ง่าย
10. ผ้าชิ้นนี้ขาดเป็นรูโห่ว

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

หรี	หวัง	ไหว้	หวาน	หวัด
-----	------	------	------	------

1. อากาศเปลี่ยนแปลงเร็วระวังจะเป็น-----
2. ฉัน-----ว่าจะได้เป็นครูสอนภาษาไทย
3. ลำไยเป็นผลไม้รส-----มาก
4. เธอชื่อ-----มาสองอัน
5. เขาไป-----พระที่วัด

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ห หน้า ว

1. หวัด	2. หวัง
3. หวาน	4. หรี
5. ไหว้	

แบบฝึกชุดที่ 3

เรื่อง

การอ่านออกเสียงอักษรสูงหน้า

แบบฝึกชุดที่ 3

เรื่อง การอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ

1. จุดประสงค์ในการฝึก

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจหลักการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำอย่างถูกต้อง
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงอักษรสูงนำได้อย่างถูกต้องชัดเจน
- 1.3 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำที่ออกเสียงอักษรสูงนำ ในการสื่อสารได้ถูกต้องตรง

ความหมาย

2. เนื้อหาในการฝึก

คำที่ออกเสียงอักษรสูงนำ

3. กิจกรรมการฝึก

3.1 ขั้นการฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียง

- 3.1.1 ครูพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับการออกเสียงอักษรสูงนำ
- 3.1.2 ครูนำบัตรคำอักษรสูงนำ ให้ผู้เรียนดู พร้อมทั้งสาธิตการออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง ให้ผู้เรียนสังเกตวิธีการออกเสียงของครู

3.2 ขั้นการฝึกออกเสียง

การฝึกออกเสียงอักษรสูงนำ มีวิธีการฝึกดังนี้

- 3.2.1 ครูยกตัวอย่างคำที่ออกเสียงอักษรสูงนำ ให้ผู้เรียนฝึกออกเสียง คำว่า **ขยัน ขนมห ขนเมร ฉลอง ถนถ ถลุ่ม ผงก ผนัง ผยอง สงบ สนิท สมุด สยาม สว่าง สลบ** เป็นต้น แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูทีละคำพร้อมกัน
- 3.2.2 ครูแจกแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ ให้ผู้เรียนทุกคน
- 3.2.3 ครูสาธิตคำที่ออกเสียงอักษรสูงนำ ในแบบฝึกให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูพร้อมกัน และฝึกออกเสียงทีละคนตามลำดับ จนกว่าจะออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3.2.4 ผู้เรียนฝึกออกเสียงอักษรสูงนำ จากแบบฝึกที่ครูแจกให้จนครบทุกกิจกรรม เริ่มฝึกตั้งแต่คำพยางค์เดียวจนถึงประโยค

4. สื่อและอุปกรณ์ในการฝึก

- 4.1 บัตรคำ
- 4.2 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
- 4.3 แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ ก่อนฝึกและหลังฝึก

5. ประเมินผล

การประเมินผลการออกเสียง มีวิธีการดังนี้

- 5.1 สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการฝึกของผู้เรียน
- 5.2 ทดสอบการออกเสียงของผู้เรียนก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียงอักษรสูงหน้า

ชื่อ.....ชั้น.....

คำสั่ง จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้องตามอักษรวิธี

ลำดับที่	ทดสอบการออกเสียง	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	ขยับ				
2.	ขนาด				
3.	ฉลาด				
4.	ถนน				
5.	แถลง				
6.	แผนก				
7.	สงบ				
8.	เสมอ				
9.	สยาม				
10.	สว่าง				

เกณฑ์การให้คะแนน ออกเสียงได้ถูกต้องคำละ 1 คะแนน

รวมคะแนนก่อนฝึก.....คะแนน

รวมคะแนนหลังฝึก.....คะแนน

ลงชื่อ .....ผู้ประเมิน

( )

...../...../.....

แบบฝึกชุดที่ 3 การอ่านออกเสียงคำที่ใช้ อักษรสูงนำ

ความรู้ที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำอักษรสูงนำ

คำที่พยัญชนะต้นสองตัวเรียงกัน ตัวแรกเป็นอักษรสูง ตัวหลังเป็นอักษรต่ำ อักษรสูงเป็นอักษรนำ เมื่อประสมด้วยสระตัวเดียว อ่านออกเสียงเป็น ๒ พยางค์ พยางค์หน้าออกเสียงเป็นเสียงสระ อะ ครึ่งเสียง พยางค์หลังออกเสียงวรรณยุกต์ตามพยัญชนะตัวข้างหน้า

ชุดที่ 3.1 การออกเสียงคำที่ใช้อักษรสูง ข นำ ย

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษรสูง ข นำ ย

ขยัน	ขยับ	ขยาย	ขยี้	ขยะ
------	------	------	------	-----

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
ขยัน	ชะ-หุยัน	ทำการทำงานอย่างแข็งขันไม่ปล่อยปละละเลย
ขยับ	ชะ-หุยับ	เคลื่อนไหวหรือทำท่าว่าจะทำอย่างใดอย่างหนึ่ง
ขยาย	ชะ-หุยาย	อธิบาย, ชี้แจง
ขยี้	ชะ-หุยี้	ใช้มือ เท้า หรือเล็บเป็นต้นบีบซ้ำ ๆ ให้แหลกละเอียด
ขยะ	ชะ-หุยะ	หยากเยื่อ, มูลฝอย

ตัวอย่างประโยค

1. เขาเป็นคนขยันทำงาน
2. นกขยับปีกจะบิน
3. บริษัทนี้กำลังขยายกิจการ
4. เธอตาแดงเพราะขยี้ตา
5. อย่าทิ้งขยะตรงนี้

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

ขยัน	ขยับ	ขยาย	ขยี้	ขยะ
------	------	------	------	-----

1. โปรดทิ้ง-----ลงในถัง
2. เด็กคนนี้-----เรียนหนังสือ
3. กรุณา-----มาข้างหน้าหน่อยค่ะ
4. ครู-----เวลาการส่งงานให้นักเรียน
5. คุณแม่-----ผ้าให้สะอาด

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ข หน้า ย

1. ขยะ	2. ขยัน
3. ขยับ	4. ขยาย
5. ขยี้	

ชุดที่ 3.2 การออกเสียงคำที่ใช้อักษรสูง ข นำ ห และ ม การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษรสูง ข นำ ห และ ม

ขหนบ	ขนม	ขหาด	ขหาน	เขมร
------	-----	------	------	------

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
ขหนบ	ขะ-หุหนบ	แบบอย่าง, แผน
ขนม	ขะ-หุนม	ของกินที่ไม่ใช่กับข้าว
ขหาด	ขะ-หุหาด	ลักษณะของรูปที่กำหนดสังเกตได้
ขหาน	ขะ-หุหาน	เรียงคู่กันไป, ลักษณะนามของยา
เขมร	ขะ-เหมมร	ชื่อประเทศและชนชาติที่อยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ตัวอย่างประโยค

1. จีนกับไทยมีขหนบประเพณีต่างกัน
2. เด็กๆชอบกินขนม
3. รองเท้าคู่นี้ขหาดใหญ่
4. ถนนสายนี้ขหานทางรถไฟ
5. ฉันเคยไปเที่ยวเขมร

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

ชนบ	ชนม	ขนาด	ขนาน	เขมร
-----	-----	------	------	------

1. ยา-----นี้แก้โรคคั้น
2. -----ก็คือกัมพูชา
3. ทุกชนชาติมี-----ธรรมเนียมของตน
4. เธอชอบกิน-----ไทย
5. ห้องนี้เป็นห้อง-----เล็ก

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ข น้า น และ ม

1. ขนาน	2. เขมร
3. ชนบ	4. ชนม
5. ขนาด	

ชุดที่ 3.3 การออกเสียงคำที่ใช้อักษรสูง ฉ น ำ ล

ฉลอง	ฉลาก	เฉลี่ย	เฉลย	ฉลาด
------	------	--------	------	------

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
ฉลอง	ฉะ-หลอง	บูชาสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นงานเอ็กเกริกเพื่อแสดงความปีติยินดี
ฉลาก	ฉะ-หลาก	ป้ายบอกชื่อยา ใช้ปิดขวดยารักษาโรค
เฉลี่ย	ฉะ-เหฺลี่ย	แบ่งส่วนให้เท่ากัน
เฉลย	ฉะ-เหฺลย	อธิบายหรือชี้แจงข้อปัญหาต่าง ๆ ให้เข้าใจ
ฉลาด	ฉะ-หลาด	เฉียบแหลม

ตัวอย่างประโยค

1. เธอจัดงานฉลองวันเกิด
2. กรุณาอ่านฉลากก่อนทานยา
3. เกรดเฉลี่ยของเธอค่อนข้างสูง
4. อาจารย์เฉลยข้อสอบปลายภาค
5. เด็กคนนี้ฉลาดมาก

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

ฉลอง	ฉลาก	ฉลี่ย	ฉลย	ฉลาด
------	------	-------	-----	------

1. เขาเลี้ยง-----การรับปริญญา
2. การเรียนทำให้คน-----
3. เธอใช้เงิน-----ห้าพันบาทต่อเดือน
4. เขาจับ-----ได้รางวัล
5. แบบฝึกหัดเล่มนี้มี-----ไว้ทำยบท

.....

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ฉ หน้า ล

1. ฉลอง	2. ฉลาด
3. ฉลี่ย	4. ฉลาก
5. ฉลย	

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

ถนน	ถนน	ถนน	ถนน	ถนน
-----	-----	-----	-----	-----

1. แม่เลี้ยงลูกอย่างทนุ-----
2. เธอเป็นคน-----มือซ้าย
3. ผู้สื่อข่าว-----ข้อเท็จจริง
4. -----สายนี้ไปภาคใต้
5. ฝนตกหนักจนดิน-----

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ถ น้า น และ ล

1. ถนน	2. ถนน
3. ถนน	4. ถนน
5. ถนน	

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

ผวก	ผवाद	ผนึ่ง	ผนวก	ผผนก
-----	------	-------	------	------

1. ฉันอ่านภาค-----ของหนังสือเล่มนี้
2. เรอติตรูปที่ผา-----
3. พี่ชายทำงานใน-----บัญชีของบริษัท
4. เขาล้มลงแต่สามารถ-----ตัวขึ้นได้
5. นักเรียนคนนี้-----ศีรษะตอบรับ

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ผ หน้า ง และ น

1. ผนวก	2. ผนึ่ง
3. ผผนก	4. ผवाद
5. ผวก	

ชุดที่ 3.6 การออกเสียงคำที่ใช้อักษรสูง ส น ำ ง ย และ ม

สงบ	สง่า	สยอง	สยาย	สยาม
สมุด	สมัย	เสมอ	สมอง	สมัคร

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
สงบ	สะ-หฺงบ	ระงับ
สง่า	สะ-หฺง่า	มีลักษณะผึ่งผายเป็นที่น่านิยมยกย่อง
สยอง	สะ-หฺยง	อาการที่ชงลุกขนชันเพราะความหวาดกลัว
สยาย	สะ-หฺยาย	คลี่หรือเป็นกลุ่มก้อนอยู่ให้แผ่กระจายออก
สยาม	สะ-หฺยาม	ชื่อเดิมของประเทศไทย
สมุด	สะ-หฺมุด	กระดาษที่ทำเป็นเล่ม
สมัย	สะ-หฺมัย	เวลา, คราว
เสมอ	สะ-หฺมอ	เท่ากัน, พอ ๆ กัน, เหมือนกัน
สมอง	สะ-หฺมอง	เรียกส่วนที่อยู่ภายในกะโหลกศีรษะ
สมัคร	สะ-หฺมັก	ยื่นความจำนงขอเข้าร่วมเป็นสมาชิก

ตัวอย่างประโยค

1. ที่นี้อากาศดีและสงบเงียบ
2. เขาเป็นผู้หญิงที่สง่างาม
3. เขาไม่ชอบดูหนังสยองขวัญ
4. พี่สาวชอบสยายผมตอนไปเที่ยว
5. ประเทศไทยมีชื่อเดิมว่าสยาม
6. เธอเขียนบันทึกลงในสมุด
7. เขาแต่งตัวทันสมัย
8. เราต้องออกกำลังอยู่เสมอ
9. สมองเป็นอวัยวะสำคัญของคนเรา
10. ผมไปสมัครงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

สงบ	สง่า	เสมอ	เสมอ	สมัคร
-----	------	------	------	-------

1. เธอเป็นคนตรงเวลา-----
2. ในวันหยุดบริเวณโรงเรียน-----เจียบ
3. เขา-----ทำงานเป็นครูสอนภาษาไทย
4. การอ่านช่วยพัฒนา-----
5. ผู้ชายคนนี้มีบุคลิกภาพที่-----งาม

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ส น ำ ง ย และ ม

1. เสมอ	2. สงบ
3. สมัคร	4. เสมอ
5. สง่า	

ชุดที่ 3.7 การออกเสียงคำที่ใช้อักษรสูง สนำ ว และ ล

สว่าง	แสวง	สวรรค์	เสวย	สวัสดิการ
สลบ	สลับ	สลัด	สลาย	สลาก

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
สว่าง	สะ-หฺว่าง	กระจ่าง, มีแสงมาก
แสวง	สะ-แหฺวง	เที่ยวหา, ค้นหา, เสาะหา
สวรรค์	สะ-หฺวัน	โลกของเทวดา, เมืองฟ้า
เสวย	สะ-เหฺวย	กิน, เสพ
สวัสดิการ	สะ-หฺวัด	การให้สิ่งที่เอื้ออำนวยให้ผู้ทำงานมีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่ดีและสะดวกสบาย
สลบ	สะ-หฺลบ	อาการที่หมดความรู้สึก
สลับ	สะ-หฺลับ	คั้นเป็นลำดับ
สลัด	สะ-หฺลัด	ชื่อยำชนิดหนึ่งตามแบบชาวตะวันตก
สลาย	สะ-หฺลาย	สูญสิ้นไป
สลาก	สะ-หฺลาก	แผ่นกระดาษเล็ก ๆ ซึ่งทำเป็นเครื่องหมายกำหนดไว้เนื่องในการเสี่ยงโชคเสี่ยงทายเป็นต้น

ตัวอย่างประโยค

1. ห้องนี้สว่างมาก
2. เราต้องแสวงหาความรู้
3. บางคนมีความเชื่อเรื่องนรกสวรรค์
4. เสวยเป็นคำราชาศัพท์แปลว่ากิน
5. หน่วยงานนี้มีสวัสดิการดี
6. เขาเป็นลมสลบไป
7. นักเรียนหยิบของสลับกัน
8. ฉันชอบกินสลัดผัก
9. พลาสติกเป็นขยะที่ย่อยสลายยาก
10. คนไทยนิยมซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล

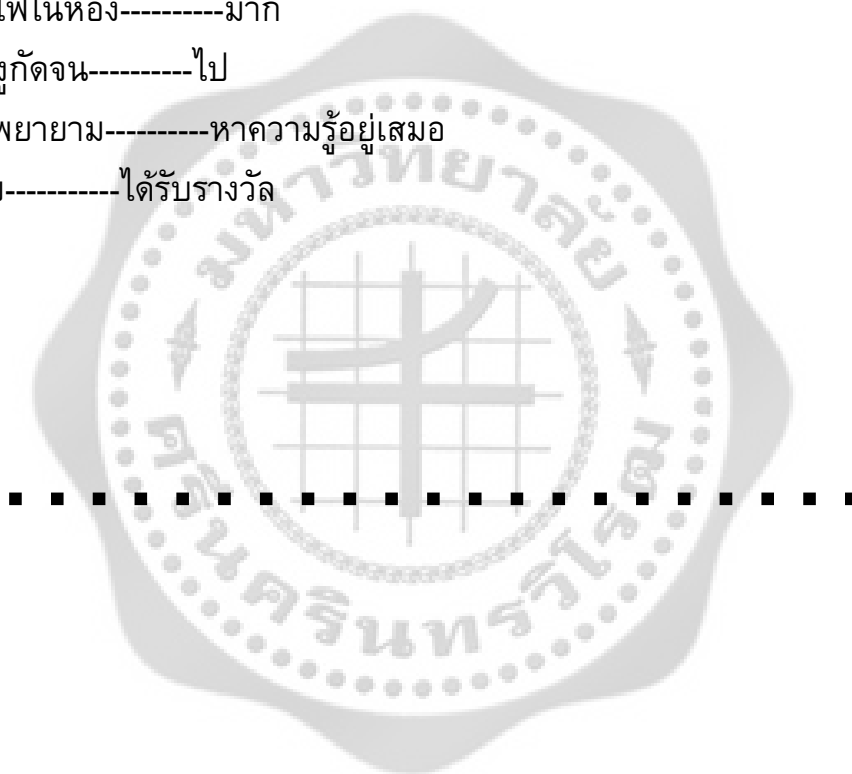

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

สว่าง	สลบ	แสวง	สลาก	สลัด
-------	-----	------	------	------

1. ฉันชอบกิน-----เป็นอาหารเย็น
2. เขาเปิดไฟในห้อง-----มาก
3. เขาโดนงูกัดจน-----ไป
4. เราต้องพยายาม-----หาความรู้อยู่เสมอ
5. เด็กๆจับ-----ได้รับรางวัล

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ส หน้า ๖ และ ล

1. สลัด	2. สว่าง
3. สลบ	4. แสวง
5. สลาก	

กิจกรรมที่ ๒

จงเลือกคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง

สนิท	สนุก	เสนอ	สนาม	สนับสนุน
------	------	------	------	----------

1. หนังสือเรื่องนี้-----มาก
2. เขาชอบเดินเล่นที่-----หญ้า
3. สองคนนี้-----กันมาก
4. นักศึกษานำ-----รายงานในห้องเรียน
5. เธอได้รับทุน-----การศึกษา

เฉลยคำตอบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้คำอักษรนำ ส น ำ น

1. สนุก	2. สนาม
3.สนิท	4. เสนอ
5. สนับสนุน	

แบบฝึกชุดที่ 4

เรื่อง

การอ่านออกเสียงอักษรกลางหน้า

แบบฝึกชุดที่ 4

เรื่อง การอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ

1. จุดประสงค์ในการฝึก

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจหลักการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำอย่างถูกต้อง
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงอักษรกลางนำได้อย่างถูกต้องชัดเจน
- 1.3 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำที่ออกเสียงอักษรกลางนำ ในการสื่อสารได้ถูกต้องตรง

ความหมาย

2. เนื้อหาในการฝึก

คำที่ออกเสียงอักษรกลางนำ

3. กิจกรรมการฝึก

3.1 ขั้นการฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียง

- 3.1.1 ครูพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับการออกเสียงอักษรกลางนำ
- 3.1.2 ครูนำบัตรคำอักษรกลางนำ ให้ผู้เรียนดู พร้อมทั้งสาธิตการออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง ให้ผู้เรียนสังเกตวิธีการออกเสียงของครู

3.2 ขั้นการฝึกออกเสียง

การฝึกออกเสียงอักษรกลางนำ มีวิธีการฝึกดังนี้

- 3.2.1 ครูยกตัวอย่างคำที่ออกเสียงอักษรกลางนำ ให้ผู้เรียนฝึกออกเสียง คำว่า **อ่องน ตลาด จมูก** เป็นต้น แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูทีละคำพร้อมกัน
- 3.2.2 ครูแจกแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ ให้ผู้เรียนทุกคน
- 3.2.3 ครูสาธิตคำที่ออกเสียงอักษรกลางนำ ในแบบฝึกให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามครูพร้อมกัน และฝึกออกเสียงทีละคนตามลำดับ จนกว่าจะออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3.2.4 ผู้เรียนฝึกออกเสียงอักษรกลางนำ จากแบบฝึกที่ครูแจกให้จนครบทุกกิจกรรม เริ่มฝึกตั้งแต่คำพยางค์เดียวจนถึงประโยค

4. สื่อและอุปกรณ์ในการฝึก

- 4.1 บัตรคำ
- 4.2 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน
- 4.3 แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ ก่อนฝึกและหลังฝึก

5. ประเมินผล

การประเมินผลการออกเสียง มีวิธีการดังนี้

- 5.1 สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการฝึกของผู้เรียน
- 5.2 ทดสอบการออกเสียงของผู้เรียนก่อนฝึกและหลังฝึก

เรื่อง การอ่านออกเสียงอักษรกลางหน้า

ชื่อ.....ชั้น.....

คำสั่ง จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้องตามอักขรวิธี

ลำดับที่	ทดสอบการออกเสียง	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	อุงุ่น				
2.	ตลาด				
3.	จมูก				
4.	ตลอด				
5.	ตวาด				
6.	อรร้อย				
7.	ตลิ่ง				
8.	เตลิด				
9.	จวั๊ก				
10.	ตลก				

เกณฑ์การให้คะแนน ออกเสียงได้ถูกต้องคำละ 1 คะแนน

รวมคะแนนก่อนฝึก.....คะแนน

รวมคะแนนหลังฝึก.....คะแนน

ลงชื่อ .....ผู้ประเมิน

( )

...../...../.....

แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านออกเสียงคำอักษรกลางนำ

ความรู้ที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำอักษรกลางนำ

คำที่พยัญชนะต้นสองตัวเรียงกัน ตัวแรกเป็นอักษรกลาง ก จ ต ป อ ตัวหลังเป็นอักษรต่ำเดี่ยว ง น ร ล ว ประสมกันได้แก่ กน จร ตน ตล ตว ปล อง อร อ่านออกเสียงสองพยางค์ พยางค์หน้าออกเสียง อะ ครึ่งเสียง

การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษรกลางนำ

ตลก	อร้อย	ตลาด	ตลอด	จมูก
ตวาด	ปรอท	อุงุ่น	จรวด	จวั๊ก

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
ตลก	ตะ-หลุก	ทำให้คนอื่นขบขันด้วยคำพูด
อร้อย	อะ-หุร้อย	มีรสดี
ตลาด	ตะ-หลาด	ที่ชุมนุมเพื่อซื้อขายของต่าง ๆ
ตลอด	ตะ-หลอด	แต่ต้นไปจนถึงปลาย
จมูก	จะ-หุจุก	อวัยวะส่วนหนึ่งที่ยื่นออกมา อยู่เหนือปาก มีรู ๒ รู
ตวาด	ตะ-หุวาด	ขู่เต็มเสียง
ปรอท	ปะ-หุรอด	เครื่องวัดอุณหภูมิ
อุงุ่น	อะ-หุงุ่น	ชื่อไม้เถาชนิดหนึ่งผลเป็นพวง กินได้
จรวด	จะ-หุรวด	ชื่อดอกไม้ไฟชนิดหนึ่ง ใช้ไม้้อบรจูดินดำ มีหางยาว เมื่อจุดชนวนแล้วเหวี่ยงให้พุ่งขึ้นสูง
จวั๊ก	จะ-หุวั๊ก	เครื่องใช้ตัดแกงหรือตัดข้าว

ตัวอย่างประโยค

1. ฉันชอบดูหนังตลก
2. แม่ทำอาหารอร้อยมาก
3. เขาชอบไปซื้อของที่ตลาด
4. ร้านนี้เปิดบริการตลอดวัน

ภาคผนวก ค
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการศึกษาวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/55/3

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

จ/ ธันวาคม 2553

เรื่อง ขอลงความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

เนื่องด้วย นางสาว Tan Guo Ming นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกทักษะ
การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้
นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ที่เรียนวิชาเอกบริหาร วิชาโทภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยชวนชาติกวางสี
เมืองหนานหนิง ประเทศจีน ซึ่งปัจจุบันเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยนและกำลังศึกษาอยู่ในคณะ
ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
อักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ในระหว่างเดือนธันวาคม 2553 - มกราคม 2554

จึงเรียนมาเพื่อขอลงความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาว Tan Guo Ming ได้เก็บข้อมูล
เพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 082-815-1985

ที่ ศธ 0519.12/ 5240

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๒ พฤศจิกายน 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร

เนื่องด้วย นางสาว Tan Guo Ming นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกทักษะการอ่าน
ออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับ
นักศึกษาชาวจีน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาว Tan Guo Ming
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติศาสตร์ โทรศัพท์ 085-232-7298, 082-815-1985

ที่ ศธ 0519.12/579๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๐ ธันวาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านลุงปุ่น

เนื่องด้วย น.ส. Tan Guo Ming นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกทักษะการ
อ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
สารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์กฤตพรต เครือลุน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ
แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
น.ส. Tan Guo Ming และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันคิวัฒน์กุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

ที่ ศษ 0519.12/58/๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖/ ธันวาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยชวชาติกวางสี

เนื่องด้วย นางสาว Tan Guo Ming นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกทักษะ
การอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ He Shan เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ
แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นางสาว Tan Guo Ming และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 082-815-1985

ที่ ศธ 0519.12/0345

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

19 มกราคม 2554

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ Chen Chun Yu

เนื่องด้วย นางสาว Tan Guo Ming นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกทักษะการอ่าน
ออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตาคา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับ
นักศึกษาชาวจีน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาว Tan Guo Ming
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 085-232-7298, 082-815-1985

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ-ชื่อสกุล

นางสาว ถาน ก้ว หมิง

วันเดือนปีเกิด

18 ตุลาคม 2524

สถานที่เกิด

Guangxi China

E-Mail

gaomingt@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2550

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.)

สาขาการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

จาก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พ.ศ. 2554

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.)

สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

